

השירים לפי מספרי העמודים בתיק שורות 3

1. לא שירה אלא קינה
2. את הברגים שחילצנו מגופות המתפוצצים
3. ארבע אמהות חוברות לשלושה אבות
4. אני נשחק במאבק הכוחות
5. בפרשת ויחי תשס"א
6. אבני המפלגות אינן מסוגלות
7. המקום הטוב ביותר בעולם
- 8.
9. פתחתי מגיל סתרים הגנוזה באוצרותי
10. מורשת
11. שוטי ספינתי
12. מה האלטרנטיבה?
13. להתנאות במצוות?
14. אנו דבקים ב"שלוש"
15. לופת אני את האתרוג
16. על הצבועים
17. חזרנו להיות עובדי אלילים
18. בכל תהליך מדיני בולעים צפרדעים
19. העופות הדורסים
20. ברית דמים
21. יש יום שהוא לא יום אלא נצח
22. גילו ברעדה ביום של שמחה ודמעה
23. אנו מכתתים את חניתותינו בטרם עת
24. מלחמת רשות
25. קרע, קרע, קרע
26. יחי הפרד – הסמל הלאומי
27. אחי גיבורי התהילה
28. והגדת לבנך
29. אחדות האומה היא חומה
30. ערב ועידת הפסגה
31. נכתוב זאת זיכרות בספר
32. הורים שכולים
33. הזר הראוי לענווד בו ראשנו
34. כשניצים יאמרו
35. על השלום שנחתם / החרשים שמעו
36. אנחנו קהילות קהילות של קולות
37. מה המשמעות של הערבות
38. את הלקח הטוב לא אקבל מרבני חב"ד
39. על סף התהום
40. ביום שלאחר
41. למה אני צריך להתבייש בשבילם?
42. קיץ לוחט
43. הצילני אל מן השעות הרעות
44. ואהבת
45. נשי עמנו חשות גם הן
46. קהות חושים ולבבות ערלים
47. נפש נענה

צפירות	48.
נולדנו בחיק המות	49.
סחף	50.
אפר המשרפות	51.
יש יצורים בני יומם	52.
מחשבות זרות	53.
ממון הוא העבודה הזרה	54.
על דא קא בכינא	55.
בדומית היום והליל	56.
ימי ניסן	57.
	58.
רשת האינטרנט פרושה לכול	59.
	60.
מנהיגים	61.
הדם מלבין בעורקים	62.
השמים התנוצצו בריבואות כוכבים	63.
חמושים	64.
מילניום	65.
	66.
מה ישתנה לאחר חצות 31	67.
ספסרי הבורסות	68.
לסוגדי השלום	69.
	70.
נר שני חנוכה תש"ס	71.
אני רוצה לצאת מבור הביטחון	72.
	73.
סיוטי חלום	74.
נסקתי עם המקובלים	75.
הבריק הברק	76.
כל אחד ואוספיו	77.
מהו זה שאומרים ליכוד השורות?	78.
יש מאתנו הגדלים כיתומים	79.
חותם אות ברית קודש	80.
המסכים חוצצים בינינו	81.
ואנחנו כורעים	82.
היום ד"ל לעומר	83.
פרו ורבו	84.
כך הם מכוונים "אנשי רוח"	85.
להשיב אל הלב	86.
מאה שערים	87.
אנו מציצנים	88.
פעימות – נסיגות	89.
אשפת חיצינו	90.
סכנה מוקשים	91.
בערב יום הכיפורים	92.
לצאת אל האחים	93.
לאטום אוזניים	94.
מודה באשמה	95.
מהו זה שאומרים.	96.

כל אחד מאתנו עומד כל שעה	97.
למחות מן הלבבות	98.
ראיתיכם שוב בקוצר גפיכם	99.
קול צוחה עולה מן המדינה	100.
תפילה	101.
אויבים / הם ימשיכו לקדוח בארות שטנה	102.
מקולות מים רבים	103.
בארץ הזאת	104.
האמת נהדרת כשהיא נעדרת	105.
על מה לבכות תחילה?	106.
הכבשן לא כבה	107.
לחוש את הפלשי	108.
אם כל אחד יחצה	109.
התבונה והדמיון הם ההורים המיילדים	110.
התרגלנו	111.
בכל אחד מאתנו יש משהו	112.
שמע את העולם	113.
לזכרו של ארז	114.
שנתיים ל"אפרופו"	115.
העפילו, העפילו	116.
התבונן צאצא איוב	117.
קרקוב	118.
משייטים עלי אבובים	119.
יש יהודים של חנוכה	120.
תכלת פרושה מעל לראשינו	121.
ביום הכיפורים	122.
בנעורינו	123.
ויחד...	124.
איך אפשר להתעלם	125.
ספסרי הבורסות/אחת לאחת נמרטות/ כותונת האחוה	126.
את שואלת אותי אז מה יהיה?	127.
מאחורי גדר חיי	128.
אני מראה אותך	129.
גם ידי בין פורשי כפיים למרום	130.
ירושלים הרים סביב לה	131.
אריה לאריה	132.
תפילה מקירות הלב	133.
באין חוזים ובאין חזון	134.
במזרח הרחוק	135.
צבא הוא כלא עצום ממדים	136.
היהפוך כושי עורו?	137.
קול שופר נשמע הבוקר בארצנו	138.
עורי צפון	139.
דגח מחנה יבודה	140.
למחות מספר החיים	141.
הימים הנוראים הקדימו כבר	142.
ניצחון מזהיר	143.
ניתז האור מן המקור	144.
בגיל שיבה/ ברור שהאור נמצר איש שם	145.

146. כולנו מיצצנים
147. קום ועלה
148. בצרור החיים
149. חבושים אנו עם משפחות השכול
150. הנאצים חקקו בבשר
151. לניצולי שואה
152. אויבים
153. היהפוך כושי עורו?
154. כאז כן עכשיו/רוממות אל מן הגרונות/למדנו להיות בני עכשיו
155. אלי הטוב
156. ארנבת, ארנבת
157. יונה שחורה ולבנה
158. מישהו כתב כך
159. דור דור ואליליו/שוטה מקרע כסותו/גזעי איתן/כוס היגונים
160. הלהב עולה
161. נוכח כותל הדמעות
162. אנרגיה
163. יכתב וייזכר
164. התבונן בעין הסערה
165. מגדלי התסרוקת
166. ואד יעלה מן הארץ
167. הראו כיצד מתפרץ הר הגעש אתנה
168. כשאני עובר בדרכי למחנה יהודה
169. צל הזמן באירועי מחנה יהודה
170. השלוח העליונה
171. ציפורה בודדה
172. לשונות אש פרצו מהרים
173. ששון ואסון/המשיח יבוא

-קִשָּׁה לְהִיכָנֵס לְמִסְתָּרֵי נַפְשָׁם שֶׁל מְאֲמִינִים,
 אָבֵל קָל לְהִזְכּוֹחַ, שָׁהֵם לֹא כָּל כָּךְ מְשַׁתְּדָּלִים
 לְסִדֵּר אֶת הָעֲנִינִים, אֲלֵא הֵם סְמוּכִים וּבְטוּחִים,
 שֶׁהֲעֲנִינִים יִסְתַּדְּרוּ מֵעַצְמָם גַּם בְּלִי עֲזָרָתָם
 עַל-יְדֵי סוּמָךְ נוֹפְלִים וְרוֹפֵא חוֹלִים,
 כִּי הֵם מוֹנְעִים וְיִכּוּחִים, כִּי הֵם מְרַגְּעִים,
 וְכִי מִתְבַּצְּעִים הַדְּבָרִים מִבְּלִי לְמָרוּט עֲצָבִים,
 פִּטְנָט כְּזֶה הַלְוֹאִי וְכוּלָּנוּ הַיְיָנוּ מְאֲמָצִים,
 לֹא לְהִיּוֹת מְבוֹהָלִים, לֹא לְהִיּוֹת בּוֹעֲרִים וְדוֹלְקִים
 בְּכָל מַעֲרָכוֹת הַיְחָסִים, לֹא לְהִיכָנֵס לְלִחְצִים וְלִמְתָּחִים,
 אֲלֵא לְהִיּוֹת מְאוּפָּקִים, לֹא עַד כִּדֵי אֲדִישוֹת וְאַפְטִיּוֹת
 לְכָל הַדְּבָרִים הַמְתַּרְחֲשִׁים, אֲלֵא שְׁבִיו כִּי וּבִיו כִּי
 לֹא אָנוּ הַשׁוֹלְטִים בְּפִרְטִים, לֹא אָנוּ מְסַבְּבֵי הָאִירוּעִים,
 וּבְהִמְנִית הַחַיִּים הַסּוֹאֲנִים עָלוּלִים לְהַגִּיעַ לְאַשְׁפוּזִים
 בְּבִתֵי סוּהַר, בְּבִתֵי חוּלֵי הַרוּחַ וְלִפְשִׁיטוֹת רַגְלֵי מְכַל
 הַסּוּגִים,
 לְפִיכָךְ פּוֹלִיסַת הַבִּיטוּחִים נִגְדַת הַמְּפַגְעִים
 הִיא תוֹרַת הַבִּיטְחוֹן לְהַתְנַהֵג כְּגַמְלָאִים - כְּדִיָּרִים מְגֻנִים,
 כְּגַמּוּלִים מִדְּבָרִים יְתָרִים, כְּפוֹסְחִים עַל טְרָדוֹת
 וְדָאָגוֹת וּבְזָבוּזֵי שְׂוֵא שֶׁל הַכּוֹחוֹת,
 וְלְהַתְרַכֵּז בְּמִיטֵב הַמַּעֲדָנִים
 וּבְסִגּוּלַת הַסְּמָמָנִים שֶׁל הַקְּנִינִים הַרוּחָנִיִּים...

3/2

-בּוֹאוּ וְנַעֲשֶׂה חֶשְׁבוֹן - ה/82
 אִיפֹה הַיְיָנוּ אֲתָמוּל,
 וְאִיפֹה אָנוּ הַיּוֹם?
 אִיפֹה הַיְיָנוּ לְפָנֵי רַגַע
 וְאִיפֹה אָנוּ עַכְשָׁיו,

ואיפה נהיה בעוד רגע?
 וכך גם אני בין המחשבים
 השואלים כל יום אלף פעמים:
 האם אני בעל יותר טוב?
 האם אני סבא יותר טוב?
 משרת את חברתי יותר טוב?
 ושאלות אלו גוררות ומקפיצות אותי
 כמו על טרמפולינה -
 לרמה גבוהה יותר של חישובים,
 הצלחתי להיאבק? לותר ולחיד?
 להיות סבלן, מתחשב ופחות נוגש ודורד?
 האם בתיקון מידותי אני מתקרב לאבותי?
 וכך דומה אני בחישובי,
 בהתחשבנויות לפנים ולפני,
 כמי שמפתח את שרירי
 להרים משקולות של התנסויות,
 להתמודד במבחני כושר של ענוה,
 בעמידה נגד גאוה ופגיעה,
 בכיבוש היצר לתגובה חריפה,
 אבל בקפיצות לגובה יש שמתגלגלים ונחבטים
 וצונחים מרהב הישגים לשפל מעמדים...
 ואז קורה שנשארים חבולים, תקועים, צנוחים,
 או שמתאמצים לקום ולהמשיך בזינוקים,
 כאלה וכאלה הם החישובים
 עד שבשלבם שלבים מתפתחים לדרגת
 רואי חשבון וכלכלני נפש מנוסים...
 ל ר ח ל - ד/53 3/3

גם אני בין המושלים בה, ברחל האשה,
 בין המושלים-ממשלים עליה שיר ושבתה,
 ועל כל שנאמר שהיא טובת חן ושכל טוב,
 ועל כל שדובר בה בשיר השירים ואשת חיל,
 אוסיר כהנה וכהנה על חסדה עמי
 כעקרת הבית, כנוסכת טעם חיים
 ואת ההכרעה לבחור בגינה בחיים,

הַלּוֹא הִיא הַמְעוֹדֶדֶת בְּחֻשְׁכַּת לַיִל,
 הַלּוֹא הִיא הַמְפִיגָה כָּל מְכַאֵב לְאִו,
 הִיא שְׂתוּלַת הַבוֹרָא שְׁנוֹתְקָה מְצַלְעֵי
 כְּדֵי לְאַחֹת קָרַע, לְרַפָּא כָּל פְּגַע,
 הַלּוֹא הִיא הַמוֹזָגֶת אֶת מְתֵק הַזּוּגִיּוֹת,
 הִיא הָאוֹרְגֶת אֶת שְׁלֵמוֹת הַרְעוֹת,
 הִיא הַעוֹרְכֶת אֶת שׁוֹלְחַן הַפְּנִים
 לְחֻדוֹת הַבְּנִים לְהַשְׁתָּאוֹת הַיְדִידִים,
 רַחֵל הָאֵשָׁה הִיא הָאֵשָׁה הַמוֹקְטֶר בְּתוֹדָה
 לְחֻסֵּד עֲלִיוֹן בְּיָקוּם, אֲשֶׁר חָנַן אוֹתָנוּ
 בְּבִרְכַת הַפֶּלֶא שֶׁל קָסָם קִיּוֹם,
 וְעַל 54 שָׁנִים שֶׁל אוֹשֶׁר וְנַחַת מְשֻׁפָּחָה וְצִאֲצָאִים
 מוֹדָה אֲנִי לְאֵל בְּבִרְכַת יַעֲקֹב וְרַחֵל...

זֶה קוֹרָה לְכָל אָדָם 83/ה 3/4

לְמַאֲמִין וּלְמִי שְׁאִינוּ מַאֲמִין,
 כְּשֶׁקוֹרָה לוֹ מְשֻׁהוּ
 וְהוּא קוֹרָא:
 "יֵשׁ אֱלֹהִים!"

וְאִם לָךְ זֶה לֹא קָרָה
 כִּי אַתָּה כּוֹפֵר בַּהֲשֻׁגָה,
 וְסוֹבֵר שֶׁהַכּוֹל סֵתֵם כָּכָה,
 סִימֵן שְׁאִינְךָ אָדָם
 שְׁנוֹצֵר בְּצֶלֶם אֱלֹהִים

זֶה קוֹרָה לְכָל אָדָם
 לְמַאֲמִין וּלְמִי שְׁאִינוּ מַאֲמִין
 שְׂיִשָּׂא תְפִילָה, יְבַקֵּשׁ רַחֲמִים,
 אוֹ שְׂתִפְרוֹץ מְלִבּוֹ זְעָקָה
 לְיוֹשֵׁב מְרוֹמִים

ואם לך זה לא קרה,
כי אתה כופר בהשגחה,
סימן שאדם אינך
אלא יצור מרוחק משחקים
ומהלך גחון על יצרי מחשכים

זה קרה, זה קורה ויקרה
למאמין ולמי שלפי שעה אינו מאמין
כי האמונה תתגלה לכל בני המין...
זה קרה, זה קרה למשל
בתחרות "מכבי" וקובנה בכדור סל,

היה זה בתשס"ד
סמוך לחג שירת הים,
היה זה משחק מתוח,
לרגע מרומים ולרגע אפור - -
עד לנצחון לקראת ה"פיינל פור"...

מ - י י ת נ נ י ה / 4 3/5

מי יתנני את הטוב שנפל
בחלקו של שוטה הכפר?
לזכת בטעות ולמצוץ חמצוצים
להקשיב לשכשוך הפלגים,
להשתרע על מצע העלים
וליהנות מציוץ הציפורים...

מי יתנני את הטוב שנפל
בחלקו של מטפס הרים?
לנשום אור פסגות
לחוות את כל הערגות
הנערמות שם בין השכבות
ולהיות כה קרוב אל אלוהים...

מי יתנני את הטוב שנפל
 בחלקם של חוקרי מעבדות,
 יוצרים והוגי רעיונות,
 שחקרי מוסיקה ואמנות,
 תורים מגלי עולמות,
 ולפחות – עתיר מכמני מורשת
 אבות... .

מי יתנני מה שהנני
 קש בטוב שלא לכסוף
 מעבר למה שנפל בחלקי,
 להיות בכל דבר חלקי,
 לא מושלם אלא תמיד חסר
 ולא שואף דוקא לעשר...

פעם חשבנו שאנו הכרם, ה-85/ 3/6
 שאנו הקרם שבאומות,
 והשועלים הם בני נוכרים
 המחבלים בסמדר הכרמים,
 פעם חשבנו שאנו המטע
 שיניב פירות תפארה,
 היום ברור לנו שהשועלים
 הם תוצרת בית, והגידולים –
 פרי מבאיש ולא הילולים,
 והקרם המרוח על הפנים
 הוא זפת שחורה של מעללים,
 ובִּישְׂרָאֵל שְׁבָה נִתְפָּאֵר פּוֹרְחִים
 זנות וסמים, והשחיתות מתוחכמת
 במעלה ובמעילה מאפיונרית בינלאומית,
 מאתנו הם יצאו המהרסים והמחריבים,
 המרעילים את בארות המים החיים,
 ואנו תמהים: אלו הבנים?
 אלו פרי טיפוחים של "מלח הארץ"?
 של בני מלכים?
 פעם חשבנו שאין כמו בני קיבוצים,

שָׁאִין כְּמוֹ בְּנֵי הַסֵּדֶר וְיִשִּׁיבוֹת,
 שָׁאִין כְּמוֹ בְּנֵי הַנוֹעֵר הַמִּתְנַדְּבִים,
 וְאִין כְּמִנְהִיגֵינוּ שְׂכוּרֵי מַעַשׂ וְחִזּוֹן,
 הַתְּגָאִינוּ בְּחִלּוּצֵינוּ הַמְצַטִּינִים
 בְּכָל תַּחֲוִמֵי הַפִּיתוּחַ,
 וּבְסוֹפְרֵינוּ עֲתִירֵי הַסְּפָרוֹת וְהַרוּחַ,
 אֲבָל שׁוֹב אֵינְנוּ מְאוּחָדִים מִכּוּחַ הַרוּחַ
 כִּי מְנַשְּׁבֵת בְּנוֹ הַרוּחַ הַרְעָה
 הַמְעַכְרָה וְעוֹקֶרֶת זְרַעֵי פִּיּוֹס וּמוֹרְשָׁה...

3/7 12/ו -לֹא בְּכָל בֵּיתֵי יִשְׂרָאֵל דּוֹלֵק הָאוֹר,
 הוּא כּוֹבֵה יַחַד עִם הַיְלָדִים שְׂכָבוּ...
 הָאוֹר נוֹלַד עִמָּם בְּבֵיתָם,
 לְוָה אוֹתָם בְּיַלְדוּתָם, בְּטִירוֹנוּתָם,
 בְּמַלְחַמָּתָם וּבְנוֹפְלָם חָלָל,
 אֲךָ בְּהַסְתַּלְקָם חֲשָׁךְ גַּם בְּיָתָם...
 גַּם אֲצַלְנוּ, כְּשֶׁהָאוֹר לָפִי שָׁעָה נִיכָר,
 הוּא מְדִי פַעַם מִתְקַצֵּר בִּידִיעָה
 זֹ אוֹ אַחֲרֵת עַל פְּגִיעָה, עַל תְּאוֹנָה,
 עַל חֲבָלָה, עַל מְאוֹר עֶרְךָ שְׂכָהָה,
 כִּי אָנוּ מְחוּבְּרִים לְרֵשֶׁת הַחֲשֵׁמַל
 שֶׁל זִיקַת אָדָם וְעַם, לְרִגְשׁוֹת עֲרָבִים
 שֶׁל חֲבָרִים, וְקֶצֶר בְּבֵית אַבְלִים וְשִׁכּוּלִים
 מְנַתֵּק אֶת הָאוֹרוֹת גַּם בְּכָל הַבָּתִּים הָאַחֲרִים...
 טַף וְנָשִׁים, זְקֵנִים עִם נְעָרִים, כָּל אֶחָד
 וְכוּלָם בְּיַחַד מְאִירִים וּמְזַהִירִים
 בְּגִירוֹת הַזִּיכְרוֹן שֶׁבְּבֵיתֵי הַשְּׂכוּל,
 וּבְכָל שְׁעַת יְדִיעָה, הַלְוָה אוֹ יִזְכוֹר,

אָנוּ נְדַלְקִים וּמִתְחַבְּרִים
 עִם הַנְּאֻסָּפִים לְגַנְזֵי מְרוּמִים,
 וְכֵן אָנוּ מִתְיַחֲדִים, רוֹאִים וְחוֹוִים
 בְּאֵין סוֹף גֵּרוּת הַזִּיכְרוֹן הַדּוֹלְקִים
 וּמִתְנוּצְצִים בְּזוֹהַר הַרְקִיעַ אֵי שָׁם
 גַּם אֶת הַמְּקוֹמוֹת הַשְּׂמוּרִים
 לָנוּ בְיוֹם מִן הַיָּמִים

עֲרוּמִים... וְלֹא יִתְבוּשָׁשׁוּ, ה' 88/ 3/8
 אָדָם וְאִשָּׁה בְּאִיחּוּדָם-יִיחּוּדָם -
 זֶה כְּנִרְאָה הַמְּרֹאָה שֶׁל גֵּן עֵדֶן,
 זֶה כְּנִרְאָה מִצַּב הָאוֹשֶׁר עָלֵי אֲדָמוֹת
 לְהִיּוֹת עֲרוּם -
 מְפוּשָׁט מִכָּל מַחְמַדֵי עוֹלָם,
 נְטוּל מְאוּיִים לְהִישָׁגִים,
 לְטֵעוּם רַק מִפְּרֵי הַדַּעַת וְהָאֱמוּנָה,
 לִיהֲנוֹת מִבְּרִכַּת הַתּוֹרָה,
 לְהַשִּׁיר אֶת קְלִיפוֹת הַתְּאֵנָה
 עַד לְעִירוּם גְּמוּר מִכָּל שְׂכִיּוֹת הַחֲמֻדָּה,
 וְלֹא לְהִתְבַּיֵּשׁ בְּמִצַּב קִיּוּמִי, כְּזֶה עֵדֶנִי,
 שְׂאֵין לָךְ כְּמוֹהוּ עוֹנֵג רוּחָנִי .
 לְשֵׁרוֹת בְּגֵן עֵדֶן בְּיִיחּוּד מִשְׁמַעֵי
 זֶה לֹא לְהִתְכַּסּוֹת בְּמִלְבוּשׁ זִיּוּפִי,
 לֹא לְהִתְרַאוֹת אַחֲרַת מִשְׁאַתָּה הָאֲנִי,
 בְּגֵן עֵדֶן שׁוֹהִים בְּתַחוּשַׁת עֵדֶנָה וְיִרְאָה
 בְּהִכָּרָה כִּי אֵין טַעַם וְאֵין תְּכֵלִית
 אֲלֹא בְהוֹנֵת בְּרֵאשִׁית נְטוּלַת עוֹרְמָה,
 הוֹנֵת שְׁלֵמוֹת שֶׁל אֵיכוֹת,

תּוֹדַעַת שְׁלִיחוֹת שֶׁל הַתְּנִסּוֹת
 וְלַדַּעַת כִּי הָעִירוֹם הוּא חִישׁוֹף הָאָמֶת,
 הוּא הָעֶצֶם וְהַמְהוּת שְׁאִינָם בְּנֵי חֲלוֹף,
 כִּי הָעִירוֹם הוּא הָעוֹרְמָה,
 הַהֶעֱרַמָּה עַל תַּכְסִּיּוֹת תַּכְכִּים וְהוֹנָאָה,
 כִּי חֻקְמַת הַחַיִּים לַחַיּוֹת בְּשִׁקִּיפוֹת,
 בְּלִי לְעָרוֹם שְׁכָבוֹת שֶׁל הַתְּכַסּוֹת.
 זֹאת תּוֹרַת אָמֶת שְׁלֵא יִתְבוֹשְׁשׁוּ בָּהּ
 בְּנֵי הָאָדָם הַמְּגוֹרְשִׁים מִגֵּן עֲדָנִים...

3/9 13/1 -מה מְמַלִּיץ הַחֶכֶם מִכָּל אָדָם?
 שׁ"בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְּגִדֵי לְבָנִים",
 לְבָנִים - כְּטוֹהַר הַתְּכַרִּיכִים,
 לְבָנִים - נְקִיִּים מִכָּל רָבָב וּכְתָמִים,
 לְבָנִים - כְּבִגְדֵי כוֹהֵן בַּקּוֹדֶשׁ הַקּוֹדְשִׁים,
 לְבָנִים - כְּבְּנֵי מְרוֹן נִידוּנִים וְנִדְרָשִׁים
 לְדוּחַ לְפָנֵי יוֹשֵׁב מְרוֹמִים עַל הַמַּעֲלָלִים...
 אָבֵל אָנוּ שְׁעוֹדְנוּ חַיִּים, מְנוּסִים וּמְאֻמִּינִים,
 שְׁלַעֲתִים הַבְּגָדִים נֶאֱלָצִים לְהִיּוֹת גַּם מְגוֹאֲלִים,
 טְבוּלִים בְּדָמֵי נֶקֶם עַל טַבַּח אַחִים,
 אֲדוּמִים כְּדוֹרְכִים בְּגַת טְרוֹר הָעֲרָבִים,
 הַשׁוֹפְכִים דָּם יְהוּדִים חַפִּים וְלֹא אֱלִימִים,
 וְצוֹ הַעֲתִים לְפַעֲמִים כְּלַפִּי הַהוֹרְגִים
 לְטָבוֹל אֶת הַבְּגָדִים שֶׁאֲדִימוּ, שֶׁיִּזְכְּרוּ,
 שֶׁיִּנְיֻפוּ סְמָלִים חַיִּים לְשָׂרִידִים הַנוֹתְרִים
 כִּי לֹא הִפְקֵר דָּם הַטּוֹף הַנָּשִׁים וְהָאֲנָשִׁים

שְׁנֵקְטְלוּ בְּצוּ מִפְגְּעִים וּמִנְהִיגִים צְמֵאֵי דָמִים...
 פֶּעַם אוֹלֵי יְבוֹאוּ הָעִיִּתִים הַמְקוּוּיִם,
 וְהַבְּגָדִים יָשׁוּבוּ לְהִיּוֹת נְקִיִּים, צַחִים וּלְבָנִים,
 אֲבָל לֹא לִפְנֵי נִיקוּי הַדָּמִים שֶׁלֹּא נִוְקָו,
 לֹא לִפְנֵי שְׂיִסּוּלֶק לְתַמִּיד חֲשָׁבוֹן הַדָּמִים,
 וּבִינְתָיִים נֶגֶד חֵיוֹת-יַעֲרִים
 יִמְשִׁיכוּ בְּגָדֵינוּ לְהִיּוֹת מְנוּמָרִים, כִּי
 כְּשִׁיּוֹשְׁבִים בְּמֵאֲרָבִים, כְּשִׁמְסִתְעָרִים עַל חַבְלָנִים,
 כְּשִׁמְקַצְצִים רָאשֵׁי נְחָשִׁים,
 אִין מְקַפִּידִים עַל טוֹהַר הַבְּגָדִים..

ר ח ל ש ב ד ר ך 6/ד 3/10

רְחַל הָאֵם תְּמִיד בְּדֵהִיא אֵינָה טְמוּנָה עִם יְשֵׁנֵי חֲבָרוֹן,
 כִּי הִיא בְּדָרְךָ, עָרָה לְכָל הַמִּתְרַחֵשׁ בְּדָרְךָ,
 בְּדָרְךָ לְשִׁבְיָהּ, בְּדָרְךָ לְמַדִּינָהּ,
 בְּדָרְךָ לְעִימוֹת עִם הַזּוֹמָמִים לְהַכְחִידָהּ -
 כְּמוֹ אֵת קָבֵר יוֹסֵף בְּנֵהּ, וְהִיא נִיֻּצְתָּ בְּדָרְךָ,
 וְהִיא מְלוּנָה וּמְהַלְכָת לְאוֹרְךָ כָּל הַדָּרְךָ,
 וּמְשִׁמְעָה אֵת קוֹלָהּ, קוֹלָהּ הַמְקוֹנֵן וּמְחוֹנֵן,
 עַל חֵלְקַת אֱלֹהִים בְּנִחְלַת בְּנִימִין בְּנֵהּ
 שִׁירְשׁוּ בְּנֵי יִשְׂמַעְעָל וּפּוֹרְעֵיהֶם כְּכָר
 צָרִים וּמְתַנַּכְלִים גַּם לְמַצְבְּתָהּ בְּדָרְךָ אֶפְרַת...
 רְחַל שְׁבַדְרָךְ שְׁקוּלָהּ יִשְׁמַע בְּעָרֵי יְהוּדָה
 וּבְחֻצוֹת יְרוּשָׁלַיִם עַל בְּנֵיהָ -
 "הִבּוּ לִי בָנִים וְאֵם אֵין מִתָּה אֲנוּכִי" -
 לֹא סִתָּם בָּנִים, אֲלֵא בָנִים כְּיוֹסֵף וּבְנֵימִין,
 כְּיוֹסֵף הַחֹלֵם וּמְגִשִׁים, הַשְּׁלִיט וּמְשִׁבִיר,
 הַמְחַמֵּשׂ אֵת הָאָרֶץ, וּמוֹקִיר הַזָּרִים,
 שְׁלִיחַ אֱלֹהִים לְמַחִיָּה לְלֹא גִטִּירַת שְׁנָאָה לְאֲחִים,
 בָּנִים כְּבְנֵימִין, בֶּן הַזְּקוּוּנִים, הַנִּבְחָר מִכָּל הַשְּׁבָטִים
 לְכוֹנֵן בֵּית-מִקְדָּשׁ לְעַבֹּדֶת אֱלֹהִים,

יוסף ובנימין – צמד אחים החורשים יחדיו
 בשדה אמונים לשרות עם אלוהים ואנשים,
 בנים המקשרים ארץ ושמים, העולים בסולם אביהם
 בשלבי המעש והרוח ואינם יורדים לחיי אחיהם,
 בנימין – יוסף – ב"י צירוף המקפל מהות בני-ישראל,
 לא בנים קחשים, לא בנים המספיקים בילדי נוכרים,
 אלא בנים נאמנים השבים לגבולם לנחלת כל ההבטחות...
 רחל שבדרדו, הניצבת, המלנה ומהלכת,
 שקולה נוהה ובוכה על בנים שאינם, שנששו תקוות דורות,
 וקולה יצפור ויתריע: הבו לי בנים למורשת אבות ואמהות
 בנים המפללים לקשת שתראה במבול הדם
 עם שידם אוהזת בקשת להגנת הארץ והעם...

3/11 84/ה - בסודם אל תבוא נפשי – כמו במשאלת יעקב אבי אבי,
 כי ב פ ש ט ח שקה נפשי! בפשט ולא בסוד לבב!
 ולפיכך קשים עלי דברי הגמרא כי דוד לא חטא,
 וסגורים מחוכמים המטהרים נשיא בישראל זמרי
 כי לא נאף עם כזבי, כי דואג ואחיתופל מגדולי הסנהדרין היו,
 ודורשי רשומות ומפענחי גלגולי מאורעות קובעים
 כי מבני המן הרשע גאוני בני ברק היו,
 ואת חותם יהודה ופתיליו
 מפתלים בסוד תמר וצאצאי המלכות,
 וכל סודות חצרות האדמו"רים ומשיחם עלי אדמות,
 ועל כולם מטעימי סוד אחדות השבטים
 וגוי אחד בלב אחד, למרות מלחמות היהודים
 ושנאת חנם וחורבן הבתים,
 וסוד אתחלתא דגאולה וקירוב קץ הימים
 ויד ישראל החזקה על הגויים...
 כי מי בא בסוד בחורים ובתולות, בסוד מרעים ומשחקים
 בתוככי קאזינוות, בסודות דרשנים ומגידי עתידות,
 בסוד תמורת השמות של "מלחמה" ב"עימות מזוין",
 והמרת טרור ב"אלימות", בסוד מותרים על נחלת אבות...

אבל קצה נפשי גם ב"פשט" שפשטו עלינו מגלי סודות,
 בטורים שופעים רכילות וסתרי צניעות, ובדרשני מדינה
 החושפים סודות מדינה ותככי אישים ושלטון ומפלגה,
 והבור הסוד שוב אינו סוד שמור אלא מקר כל מקרה

בזכות הציבור לדעת, בזכות לאבד את הדעת,
 ויודעי בינה, האמונים על חקרי כל תעלומה,
 הלוא המה "בעלי הסוד", מחטטים בכתובים
 ועוטים עליהם דרשות ופלפולים,
 להניא אותנו מפשטם של דברים ולהעמיס עלינו
 פלאי פלאים של סודות נעלמים ועומק ביאורים - - -
 בסודם אל תבוא נפשי - לא בסודות הרמוזים
 ולא בסודות הנחשפים - כי כל מתיקותם
 היותם גנובים מכל מיני פרשנים...

3/12   ה/92   -"הכול זורם" - גם אני, גם אתה,
 כמוני - כמוך - כל אני והוא וחלכה
 כולנו כלולים בשטף הזורם,
 ואנו זורמים כמו החיים,
 כמו הכספים והכסופים,
 כמו כל הזמנים,
 כמו כל שהזכרונות מעלים
 וכל שלמדנו בשכבר הימים...
 וכל שנזרם, שנאגר,
 שנקוה, שנשפה,
 שנספג ונשכח -
 לאן זה נעלם?
 הכול זורם - אבל לאן?
 מהו היעד?
 סתם ככה זרימה
 ללא כל משימה?
 ללא כל שאלה?
 ללא כל עצירה?
 ואם כבר זורמים -

לא צָרִיךְ לְנַתֵּב
 לְאִיזָה תְּנֹאֵי נְבוֹן?
 כִּכָּה סֶתֶם לְזָרוּם
 יִשְׂרָ? אוּ עֵקוּם?
 לְעֵקוּף כָּל מַחְסוּם?
 לְפָרוֹץ מִבְּלִי לְהִתְחַשֵּׁב
 אִם זֶה הָאֶפִיק הַנִּכּוֹן?
 וְאוּלַי אֶפְשֶׁר לְעֲצוֹר?
 לְהִטּוֹת וּלְכַוֵּן, לְבַחֹר וּלְהַעֲדִיף
 אִיזָה פֶּלֶג חֲבִיב,
 אִיזָה יוֹבֵל נְהַדֵּר,
 אִיזָה זָרֵם צְלוּל וְלֹא עָכוּר...
 אוּלַי אֶפְשֶׁר לְשׁוּט בְּנֵהָר הַחַיִּים,
 לְשַׁחֹת בְּמִים הַנִּקְיִים
 וְלֹא בְּמִים הַמְאָרְרִים?
 אֶפְשֶׁר? ...

-מְצַבֵּי רוּחַ הֵם מוֹצְבִים, ה' 91/ 3/13
 הֵם הַמְשַׁלְטִים שְׁבָהֵם מִתְבַּצְרִים
 בְּמַעְרְכוֹת הָאִירוֹעִים
 מְצַבֵּי רוּחַ מְרוֹמְמִים אוּ מְשַׁפִּילִים
 מְנַשְּׂאִים לְשִׁלְיָה בְּמַעֲמָדִים
 אוּ מְחִישִׁים נְטִישׁוֹת וְאוֹבְדֵן עֲרֻכִים
 מְצַבֵּי רוּחַ מְפִיחִים תְּעוּזוֹת
 אוּ בְּזִיוּנוֹת, נְטִישׁוֹת וְנִסְיָגוֹת
 בְּהַוִּיּוֹת אִישִׁיּוֹת וְלֹאֻמִּיּוֹת
 מְצַבֵּי רוּחַ מְחַשְׂכִּים שְׁמֵי תְּקוּוֹת
 אוּ מְפִיגִים עֲרַפְלֵי חֲשָׁשׁוֹת
 וְקוֹרְעִים אֶשְׁנַבִּים לְזִרְיָחוֹת חֲדָשׁוֹת
 מְצַבֵּי רוּחַ הֵם הַעֲטִיפוֹת
 לְסִבֵּר פְּנִים אוּ מְרוֹת שְׁחוֹרוֹת
 הֵם הַמְשִׂאִים לְהַשְׂרָאוֹת עֲלִיוְנוֹת
 מְצַבֵּי רוּחַ הֵם שְׁלִיחֵי הַעֲצָבוֹת וְהַשְׁמָחוֹת
 הֵם מְשַׁרְתֵי הַחֲלוּפוֹת מִמְּפַחֵי נֶפֶשׁ לְטִיב
 מְרָאוֹת

הם המעליות והמורדות בעקבות המאורעות
 מצבי רוח הם החיסונים והנגיפים
 הבונים והמורסים
 גופי מעשים, יצירות וחדלונות, הם
 המחוללים סיבות ומסובבים, ולכן אתפלל
 לאלוהי הרוחות
 כי יכנס בהם הרוח המפיח רק את היתרונות
 ...

חצות ליל לא אקום ד/9
 אלא אמשיך לשכב על משכבי
 ולהודות לבוראי על האשה
 אשר נתן עמדי, אשת חיקי

וכשאעירך שחר
 אברך את יוצרי
 "שלא עשני אשה",
 שעשני כפי שעשני,
 וברחל האשה חנני

ואני מודה, מהליל ומשבח
 את קוני, שהקנה בי דעת, אהבה,
 להוקרה והערצה את אשתי,
 יצור-החמדה שהשלים בי צורי,

כי האשה היא הברכה
 שמעוררת בי מטעמי הבריאה,
 היא האשה המעניקה טעם חיים,
 היא העזר לי - מתנת אלוהים...

ואילו עשני אשה - -
 הייתי מחמיץ תחושות הנאה,
 הייתי מפסיד הכרת הטובה
 של אשה לפת תואר ויפת מראה

הייתי חסר את גילויי התבונה,
 כיצד הצדק והאמת פועלים באמונה,
 שאילו עשני אשה - -
 לא הייה מפכה בי מעון האהבה

שאלמלא היא -

לא הייתי טובל במקוה אושר וחדוה,
ולא מתעטף בעדן תשוקה,
ולא עולה בסולם עליון של הנה

ועל שזכיתי לברכת שמים,
מודה אני ערב ובוקר וצהריים,
על נס הזיווג, על תואם הצירוף
של יעקב ורחל, ובצענות-רוח
ובברכת היחוד - תודה לאל !...

צריך לומר משהו גם על האשה שלי, ד/62 3/15
אני כותב על כל הנושאים שבעולם,
על כל מיני טיפוסים שנקלעו בחיי,
על אירועים הרי גורל ועל זוטות חיים,
וצריך לומר גם משהו על האשה שלי...
כדי לאפיין אותה בקו דמות מרכזי
אומר שהיא בת תלמידהכם !
כלומר ספוגה היא במידות המאפיינות
את הנושאים ונותנים בשאלות חיים והלכה,
דומה היא לכל אותן דמויות מוכרות,
דמויות תנכיות, תנאיות ואמוראיות, לכל אותם
תלמידי חכמים הפוסקים בשאלות המופנות אליהן,
כי היא מסוג זה של חכמים שלא תוותר על אמיתה,
האמת הפנימית שלה היא המדריך, הדגל,
הפנס המאיר את שבילי חייה !
בכל נושא היא תרד לפרטיו כדי לגלות,
לבדוק ולהעריך עד שתגיע להארה עצמית,
ועל המסקנה שלה היא מוכנה להקריב את חייה,
כמו שנהגו גדולי ישראל ליפול על אמונתם,
להתווכח, להתמודד, להילחם עד כלות הכוחות,
היא תעיין בכל סוגיה לעומק, שונאת שטחיות,
היא תגייס את כל כוחותיה השכליים אבל
תסמוך בהרבה מקרים על תחושה אינטואיטיבית,
על הרגשות מאוששות שמעבר לכל הוכחה חותכת,
השכל רתום אצלה לרגש, והרגש - לשכל.
היא לא תמהר לפסוק, היא תחזור ותבדוק ותשקול,
היא גם תתייעץ עם מומחים ובעלי ניסיון, מבלי להתחייב
לקבל את הכרעתם ונימוקיהם. הכרעתה שלה,
היא אישית, עצמית-עצמאית, בלתי תלויה ומותנית
בשיקולי הנאה או טובה או תועלת או רווח כלשהו
אלא נטו לגופו של עניין.
הבחינה המוסרית לדידה היא הפרימט העליון !
וכך היא מתנהלת ומנהלת את אורחות חייה ודרישותיה
מבעלה, בניה, נכדיה וכל שקשור עמה בענייני ציבור ומשפחה,
היא מדגימה אמינות ודורשת אמינות, וכל שכושל

או מתעתע בסגולה ראשית זו מאבד את ערכו בעיניה, בעצם היא מהווה חטיבה מוגמרת כשלעצמה, היא בנויה ככזאת מלכתחילה, אין אצלה התפתחויות, שינויי אישיות, עבודה עצמית לחיזוק תכונות ומידות משום שאלה הושלמו בה, גובשו בה, עוצבו ללא צורך בשינוי כלשהו, החתירה העיקרית שלה היא אל האמת, ותהא קשה מאוד, ותהא כואבת מאוד, אין אצלה גניבת דעת עצמה, הסתגלות להפקת רווח והנאה, המציאות קרקע יציבה לרגליה והיא לא תשגה בהזיות וחלומות שלא מעלמא הדין. קולה תמיד ישמע, ברמה – בקול של רמה, רמה משכנעת באמיתותה...

-ידוע מה שאמר איינשטיין: 3/16 ה'90

כָּכֵל שְׁאֲנִי לומד יותר, הריני דומה בעיני עצמי לילד קטן המשחק בחלוק אבן על שפת האוקיינוס האינסופי...
 וְשָׁנִים הרבה הרבה לפני איינשטיין הניח אחד מאבות אבותינו את ראשו על האבן האחת וחלם על הסולם המפורסם התקוע בארץ וראשו מגיע השמימה.
 בהקיצו מהתפעמות רוחו אמר אותו יעקב:
 "אין זה כי אם בית אלוהים וזה שער השמים...
 ואנוכי לא גִּדַעְתִּי" ... מה שהוא לא ידע, ומה שאינשטיין לא ידע ומה שאף אחד מאתנו לא ידע ולא ידע הוא את פלא הבריאה!
 מה בן גִּדַע? כי את האבן האחת, אבן ישראל, אבן הסלע של האמונה, אבן זו מבקשים כופרים, מוגבלים, להפוך על פיה, ללמדנו כי הכול מקרה, כי כל הפליאה של עולם וטבע אינו אלא תהליך מקרי, כי החומר מעצמו מתהווה, בהוקוס פוקוס קוביוסטי ואינו זקוק לבורא...
 האבן הראשה תקועה למרגלות סולם ההפכה, סולם הידע שראשו מגיע השמימה, לאין סוף הפלא של הבריאה.
 זו האבן הראשה של כל מדע ואמונה שלעולם לא נוכל להבין את פלא מורכבותה, דרכי תפקודה, בלייתה והתחדשותה.
 זו האבן "הדוממת", שלכאורה היא נוקשה, אחת ויחידה, מגובשת בחומר, ואינה אלא ריבואות ריבואות לאין ספור של חלקיקים הנעים במהירות שאין לשערה סביב מוקד גרעינה, ואין ביכולת אדם לתפוס ולקלוט כיצד החומר הדומם נע במהירות עצומה, אלא רק להתפעל מן התופעה ואין סוף תופעות שכמותה באין סוף עולמות הבריאה... כי הן המאמין והן מדעו הגרעין

מכיר בקוצר הבינה וההשגה...

הכפירה מנסה לנתץ את המצבה המוצקת ברגשי יראה ופליאה,
והיא מדהימה בריקנותה, בחוסר ידיעה והודאה אמיתית וכנה,
אבל המאמין יודע כי חלוק האבן על שפת האוקינוס,
האבן שחלוקים עליה הבונים והמְהַרְסִים,
עתידה להיות ביום מן הימים לראש פינה של אמת ואמונה...

ע ל ה פ ר ק 3/17 ה/98

הנושא העומד על הפרק הוא א נ י ! בעצם לא רק אני אלא גם אתה, כולנו ! ואנו עומדים לא על הפרק אלא בתוך הפרק, בתוך תהליך של הפרקוּת, של הרס וחידלון...

לאחר שהייה של כמה ימים בבית-חולים, כשלנגד עיני מוחש מראה עצוב זה של הפירוק, של החולשה הנובקת מהאיברים, של האנחות הצופרות על פרשת דרכים או תמרורים אחרונים בדרך החיים, אי אפשר להימנע מן הקביעה שדווקא בית-החולים הוא האכסניה הטובה ביותר לשירות קבע ומילואים לכל אדם כדי להערות בגופו ורוחו דם מרענן וחדש ביחסי אדם ועם. זו האכסניה להגברת התחושה של הדדיות, של חובת-זיקה לעזרה, זה המוסד ללימוד אהבת אדם וחברה, כאן מקבלים את החיסון להדברת השנאה, כאן גם בית ההבראה ליחסי אנוש, לקירוב הלבבות בין צעיר וזקן, יהודי וערבי, איש ואשה וכל בן ברית ושאינו בן ברית מכל גזע, מין ולשון.

אנו מורכבים כל כך שקשה להבין את תופעת החיים, מורכבים, מתרכבים, מתרככים, נמוגים, מתגלגלים באין סוף צורות אחרות של גלגולים ואיננו מבינים, ואין אנו מסוגלים לשער ולתפוס כיצד באנו, מה פשר ההיסטוריה שממנה יצאנו ובתוכה התגלגלנו לכל מיני אקזיסטנציות אקטואליות ולפני מי - לאיזו מטפיזיקה ו"סופר אינטליגנציה" - נצטרך לדווח על מעשינו ומחדלינו...

ולפי שעה, כשאינני כבר מן הצעירים המסוגלים להתחשבן זה עם זה אלא נתון בעיקר לחשבון עצמי, אני מנסה לנוכח המראות ולמשמע הקולות להעלות איזה מרקם הגותי.

תריס בטחוני בפני כשל מוסרי נעוץ היה כנראה ביכולתי לשוות אותו תמיד לנגדי; שיוויתי לנגד עיני גם את אבותי, ישרים, תמימים וחסידיים, בני המשפחה הקרובה, המצומצמת, ובני המשפחה הרחבה הדתית-תרבותית-אנושית-יהודית שהיו נרות נשמה להאיר דרך חיים מתוקנה;

תוקף כוחי היה ויהיה במרקם התמימותי והפקחותי הממוזגים באישיותי;

תלמודי ינק ויונק מדעת זקנים שחכמתם ברורה ומדויקת;

קלקלתי תליתי בעצמי ולא בזולתי ובדו"ח היומי על משכבי אני נוהג לבדוק את שפיותי;

ברור לי כי זהותי איננה של הוזה לאומני, משיחי ופאנאטי ולא של תוצר האליטה
הנהנתנית;

תוכי – קברי, בו אני קובר לפעמים את דעתי ומכסה על עמדתי;

תיאוקרט משפטי אני בהשקפת עולמי, כי מאמין אני שהכול שפיט מצד ריבוני;

לפעמים נפתחות לפני זויות כאלה שאפילו פיתגורס לא חלם עליהן והן מחופות
בתפאורה מילולית של צעיפי צבעונין, מעין פרגודין חוצצים על מבוכי עולמי, ואולי
גם השורות הללו מצביעות על כך...

-אני נשחק במאבק הכוחות,
 אני נמאס במסת ההסתות,
 ושלושתי בי בי הפתרונות:
 ברק-ביילין-בן-עמי -
 מסערים את המוחות
 שאפשר לפתור את הבעיות,
 שחובה לותר כדי לחיות,
 וגם אני, למרות לקח הניסיונות,
 נסחף עם כל מוכי האכזבות,
 ומתמחה רק בפליטת אנחות,
 וגם אני, החבול ושותת דם עד מות,
 ממשיך לשטוף את המוחות,
 להזיז, להתרות ולמחות,
 כי שלום לא יכול להיות
 בלי להקריב קורבנות,
 ומחירו יגבה אלפים ומאות,
 וכך הרוחות המובסות מנשבות
 בתוך ומעל השורות,
 והן מגרשות ותיקי מלחמות,
 שועלי קרבות, מנצחי מלחמות,
 והן מדיחות שוחרי יוזמות,
 אלופי ידע להנחית מכות ומפלות,
 עתירי הישג בשיתוק טרור
 והתנכלויות,
 ובניסיונות נגד ההתקפות וההתששות
 נותרתי עיף וחסר כוחות,
 איבת גויים רוגשת סביב ובפנים
 ואני עיף וחסר אונים,
 תקנות שלום ניסיתי להפנים
 כי עיפה נפשי להורגים,
 חוגר הקלשניקוב להתפרק לא יאות
 ולשלום פניו אינן מועדות,
 כלום לא הוכח באינתיפאדות
 כי לא יכרות עמנו בריתות,
 כי איננו איש אמונות?
 ועלי לוחצים להחשות!
 להתאזר באפודת ההבלגות!
 אני התם יושב אהלים
 אמור לבטוח במרומים
 כדי אסורה מאחוז
 בחרב ישמעאלים,
 להשכים ולהרוג את המכים,
 אך סעדי בושש לבוא
 בינתיים מיושב מרומים
 ועם כל המרומים
 אני נקבר באוהל הטומאות
 של כל ההבטחות

- וְכֹד אֲנִי מוֹנֶה : אֶחָד וְאֶחָד ..

אֶחָד יוֹרֵד מִנְכָסָיו
וְאֶחָד עוֹלָה בְּסוּלָם מְעַשֵּׂיו

אֶחָד פּוֹשֵׁט יָד
וְאֶחָד נוֹפֵשׁ בְּלַעֲרוֹת-עַד

אֶחָד נִיכָר בְּמַעֲרוֹמָיו
וְאֶחָד מְדוּשָׁן בְּמַגּוּרָיו

אֶחָד סוֹבֵל מִכְּאַבֵּי גֵב
וְאֶחָד מַחְלִיק בְּמַגְלָשָׁיו

אֶחָד בּוֹדֵד בְּמוֹעֲדָיו
וְאֶחָד פְּעִיל בְּחַבּוּרַת יַחְדּוֹ

אֶחָד מוֹגֵבֵל בְּמַהֲלָכָיו
וְאֶחָד בְּמַחֲלַת נֶעַ-וְנָד

אֶחָד שׁוֹקֵד עַל לִימוּדָיו
וְאֶחָד מְתַרוֹצֵץ בְּעֶסְקָיו

אֶחָד שׁוֹמֵר מְצוּוֹת כְּדָת
וְאֶחָד מְתַפְרֵק מִמְסַגְרוֹתָיו

אֶחָד כּוֹכֵב זוֹהָר בְּהוֹפְעָתוֹ
וְאֶחָד שׁוֹקֵעַ כִּי בָא שְׁמָשׁוֹ

אֶחָד מְאוֹשֵׁר בְּנֹת-בֵּיתוֹ
וְאֶחָד כְּלוֹא בְּסוּגָר עֲצָמוֹ

אֶחָד מְסַתְּכֵסֵד עִם שְׂכָנוֹ
וְאֶחָד טוֹב וְרָצוּי בְּחִבְרָתוֹ

אֶחָד מוֹעֵל בְּשְׁלִיחוֹתוֹ
וְאֶחָד יַחִיד וּמְיוֹחָד בְּדוֹרוֹ

אֶחָד תְּשׁוּקָתוֹ עֲזָה
וְאֶחָד יִצְרוֹ כְּבָה

אָחד דוּדאַיוּ ריחַ תּוֹרָה
וְאָחד דוּדאַיוּ סְרסוּרֵי עֲבִירָה

אָחד נְגִיד אָחִיו
וְאָחד פּוֹלְסָא דְנוֹרָא בְעַמּוֹ

אָחד עֶקֶר אֵין אוֹנִים
וְאָחד פּוֹרָה בְרוּךְ בָּנִים

אָחד בְּפִרְקֵי מְטִיא
וְאָחד בְּאוּהֶל תּוֹרָה

אָחד נְכֵה שִׁנְיִים
וְאָחד טוֹרף בְּמִלְתְּעוֹתֵי

אָחד זָבֵד טוֹב
וְאָחד אֶפִּילוּ לְזָבֵל אֵינוּ טוֹב

אָחד עוֹבֵר מִמְשַׁבֵּר לְמִשַּׁבֵּר
וְאָחד עוֹשֶׂה וְיוֹצֵר וּמַחְבֵּר

אָחד דִּיפְלוּמֵט יוֹדֵעַ עֵתִים לְבִינָה
וְאָחד פּוֹלִיטִיקָאֵי שְׁעִינוּ לְבַחֲרָה

אָחד מְעוּפֵף בְּזָבוּל שָׁמַיִם
וְאָחד צוֹלֵל לְשֹׂאֵל מִיָּם

אָחד מְרוֹשֵׁשׁ אֶת סוּעָדָיו
וְאָחד מוֹרִישׁ שְׁפַע מְכַמְנֵיו

אָחד לְשׁוֹנוּ מְצוּמָתֵת בְּחִיק לְשׁוֹן הָרַע
וְאָחד לְשׁוֹנוּ אוֹצֵר חֵן שֶׁל שִׁירָה

אָחד לוֹקָה בְּהִתְרוֹפְפוֹת בְּרָגָיו
וְאָחד סְדִיר וּמְתוֹקֵן עַל אוֹפְנָיו

אָחד לְבַלֵּר רְכִילוֹת וְלַגְלֹן אֲרִסֵי
וְאָחד מְקוֹרֵי נְקִי וְעִסִּיסֵי

אָחד מְשׁוֹקֵעַ בְּחִמְרָנוֹתוֹ
וְאָחד נִישָׂא בְּרוֹחַנִיּוֹתוֹ

אָחד פְּנוּעַ לְנֶאֱפוֹפִים וּלְמִתְיָרְנוֹת
וְאָחד מְבַלִּיג וּמְטִיף לְהִתְאַפְּקוֹת

אָחד מְדַבֵּר הַרְבֵּה עַל לֹא כְלוּם
וְאָחד מְמַעֵט בְּדִיבּוּר כְּחֶכֶם גָּמוּר

אָחד מְתַעֵטֵף בְּרִטּוֹרִיקָה מְפַלְגֵתִית
וְאָחד שׁוֹפֵעַ אַתְרִיּוֹת מְדִינִית

אָחד לְגַחֲמַת אַרְכֵי-רוּצֵחַ פְּלִשְׁתִּינָאִי
וְאָחד אָמוֹן עַל לֵהֵט בְּטָחוֹנִי וְחִזּוֹן צִיּוֹנִי

אָחד מְעוֹנֵן בְּרַמַּת חַיִּים
וְאָחד מְחַפֵּשׂ אֵיכּוֹת חַיִּים

אָחד בּוֹחֵשׁ בְּכָל נֶגַע לְהַחְרִיב
וְאָחד נִזְהָר לֹא לְהִתְעַבֵּר עַל רִיב

אָחד יֶצְרֵן שֶׁל שְׂמֵמוֹן
וְאָחד מְפַלִּיא עֵינָיו בְּגֵאוֹן

אָחד מְטַמֵּא בְּמִשְׁמוּשֵׁים שֶׁל אִיסוּר
וְאָחד מְחַמֵּיר גַּם בְּהִיתָרִים שֶׁל יִתּוֹר

אָחד עֹלֶה נִידָף מֵאֵילָן הַיּוֹחֲסִין
וְאָחד מוֹשֵׁרשׁ בְּמִטְעוֹ הַחֲסִין

אָחד שִׁינְקָנָאִי, רַמַּת אַבִּיבִי
וְאָחד מְתַעֵלָה מֵהַבּוֹר הַבִּיבִי

3/21   6/ב   נ י צ ו צ ו ת
 מְתַלְקָחִים וְדוֹעֵכִים,
 זֶה קוֹרָה לִי וְלֶךְ
 וְלָרַבִּים אַחֲרַיִם,
 אָבֵל אֲנִי מִכִּיר יְהוּדִים
 חָמִים, לוֹהֵטִים,
 שְׁנִיצוּצוֹת אִישׁ
 אֵינָם כְּבִים,
 בְּמִשְׁפָּחָה הֵם יְדוּעִים
 כְּמִלְחִימִים מִיּוֹמָנִים,
 הַשְּׁקוּדִים לְהַפִּיחַ
 נִיצוּצוֹת דּוֹלְקִים
 שְׂאִינָם נְמוּגִים,
 נִיצוּצוֹת אֶהְבֶּה וְיִרְאֶה,
 אֶהְבֶּת תּוֹרָה,
 אֶהְבֶּת מוֹלְדֶת
 וְשִׁירַת מְדוּרָה,
 וְלִנְגֵד עֵינַי אֲנִי רוֹאֶה
 חֲלוּצֵי בְנֵי
 זוֹהָרֵי אֲמוּנָה,
 וְיָדָם אֲמוּנָה
 לְהִתְמַיֵּד וְלֹא לְהִירְתֵּעַ,
 לְהַצִּיט נִיצוּצוֹת תְּקוּהָ
 גַּם בְּרָגְעֵי חוֹלְשָׁה,
 וְאֲנִי מִכִּיר נְשׁוֹת-חַיִּל
 הַמְּלַבּוֹת בְּנוֹ חוֹסֵן חַיִּים,
 חֲשֵׁק עִימוּת עִם קְשָׁיִם,
 הֵן הַמְּלַחֲמוֹת בְּנוֹ
 יְכוּלֹת קִיּוּם,
 נִיצוּצוֹת נִיצָחוֹן
 נֶגֶד כָּל אִיוֹם...

3/22   5/ב   כהו עינינו

כי נשרו עליהן

דמעות מלאכי שמים -

עלינו ועל כל העקודים

על מזבחות איבה ומלחמות עמים,

כהו עינינו

ואיננו רואים

את שטפי הדמע ונחלי הדם

הזורמים כאן וברחבי עולם,

כהו עינינו

מראות את הנחלים

הזורמים אל הים -

הים הגדול של הדמעות,

ואנו שותים את המים,

המים העכורים שאינם מותפלים,

המים המהולים בדם החללים,

ומשקע האודם המשכר את החושים,

חוזר ומכה את עינינו בסגורים,

והעיניים העורות

אינן נפקחות

ואינן מחטיאות

מפת חרב איש ברעו

לְלִילָה ב' 8/ 3/23

רִיבוֹאוֹת עֵינַיִם

וְלַיּוֹם -

רַק אַחַת

אֶדְבָּה־סֶתֶלֶק

הַשְּׁמֶשׁ מְשַׁמֵּם

אוֹר עוֹלָם

כָּבֶה וְאֵין...

לְמוֹחַ

רִיבוֹא עֵינַיִם

וְלַלַּב -

רַק אַחַת

אֶדְבָּאֵין אֶהְבֶּה

אוֹר הַחַיִּים

כָּבֶה וְאֵין...

אומרים ב/7 3/24

שטוב להיות שמח וְחַכְמָם

וְזֶה נְכוּן !

אומרים

שטוב להיות ישר וְנֶאֱמָן

וְזֶה בְּדַאי נְכוּן !

אומרים

שטוב לְאֵהוּב

שטוב להיות אֵהוּב

וְזֶה בְּאֵמֶת חָשׁוּב

וְגַם לֹא דָבָר חָדָשׁ,

אֵד נְטוּשׁ

וְאֵל תְּהִי דָשׁ

בְּאֵהֶבֶת הַיָּשׁוּן

לְפָנַי שֶׁתְּחִיל בְּחָדָשׁ...

ב בכסלו תש"ס

אֶהְבֶּתִי אֶת הַלְּחֵי הַשְּׁזוּפָה בַּחֲמָה
אֶהְבֶּתִי אֶת שׁוֹשֵׁן הַלְּחֵי שֶׁהָאָדִים בְּנִשְׁיָקָה
אֶהְבֶּתִי אֶת כּוֹכְבֵי הָעֵינַיִם
שֶׁהֲרַעִיפוּ עָלַי חֲדוֹת נְעוּרִים
אֶהְבֶּתִי אֶת מְשֵׁי הָעוֹר הַמְּקוֹרֵי וְהַשְּׁתוּל
שְׂרִיפֵד אֶת רִגְשׁוֹתַי כָּל הַשָּׁנִים
בְּעֲדַנַּת חֵיתוּל וְרֻטֵט אֶהְבִּים
אֶהְבֶּתִי וְאוֹהֵב בְּשֵׁנַת הַשְּׁמוֹנִים
גַּם כְּשֶׁמִּתְרַבֵּים הַקְּמָטִים
גַּם כְּשֶׁלְּכֹאֲוָרָה נִמּוֹגִים הַזְּהָרוּרִים
לֹא אֶלְאֵה מְלוּמֵר שְׁמוֹנִים פְּעָמִים
כִּי לֹא דָּעָכוּ בִּי רִגְשֵׁי אֶהְבֶּתִי הַכְּנִים
כִּי צִיר חַיִּי סוֹבֵב עַל אוֹתָהּ אֶשֶׁת נְעוּרִים...

חוש את מגע העדנה ה/1 3/26
 אצבעה של שכינה
 ברטט של אמונה

חוש את דופק החיים
 פעימה של אלוהים
 בהולם לב המאמין

חוש את מגע ההשראה
 לרפואה שלמה
 לחוסן תקווה

חוש בדיבוק בד-בבד
 בשילוב יד ביד
 במגע שבת אחים יחדו

חוש בזרמת הדם
 ופצח: כך אנצח -
 בעירוי אהבת אדם

בין חמש לשש ה'95 3/27

מחשבות שבין חמש לשש
יש בהן לפעמים כדי ליאש,
לאחר שמיצית את כל הנחירות,
לאחר שרוקנת את סחרורי הקולות,
את שלכת הנחירות הנגררות
אחרי תעצומות און הנחירות הבשלות הבכירות,
מתפנה המקום למחשבות הבוקר,
מחשבות בתהפוכות ניס וְלא ניס
על זמן ואירועים, על אישים וקרוכים,
שיש להם דין ודברים בהקיץ ובחלום,
למשל, על בן זוג שהזדקן,
על שכן עיקש ומתחשבן,
על בת מעשנת וסכנה מסרפנת,
על כלה שועטת ונכדה מתארפנת,
כי המחשבות בין חמש לשש
שתפסו את מקום הנחירות
לאחר שעת השאט
מתרוצצות בין מה ש...ועתיד ל...התרחש -
אחות שנשבתה ע"י זקן אשמאי,
אח שמתהלך בהקיץ כישו באקראי,
דודות שתיים על הסף בינתיים,
ונכדים שישה הזקוקים עדיין לקבצים...
וחששות הבריאות - מלוא חופניים -
על שלפוחית, שעלת ושדיים,
וכל מה שתבקש -
מנהיגות שאין בה כשל אונים,
קירוב לבבות בין אחים,
הסדר ראוי בין שכנים,
כל מה שנבקש - בין חמש לשש
שלא יהיה בו כדי ליאש...

הרחמתי נדוד לחפש את זהותי, ה/96 3/28
 תרתי גלקסיות רחוקות שנות אור,
 של פילוסופיות ומשנות חיים מאושרות יותר,
 הפלגתי בחללית כשאני מרחף בין הזהויות,
 בסבך סתירות וחוכמות של אזור היקום,
 של ליברל נאור, של שליח כל האזרחים,
 ביקשתי לתור חבל ארץ אחרת,
 כדי לברר בשקט העולמי כיצד לשקם את זהות העצמי...
 וחזרתי אל זהותי כיהודי,
 חזרתי להגדיר מחדש את מהותי,
 וכך נתבררה לי ביתר תוקף אשליית האנוכי,
 החסרון בהסתגרות, ההשתקעות באינדיבידואלי כשיא ערפי,
 ההתמכרות למחשב האישי שהיא בעוכרי המציאותי,
 שהיא אסון חברתי, שהיא הסם המנוון את תפיסת הלאומי,
 כי המציאות הוירטואלית של "הכפר הגלובלי"
 היא חזון משיחי פרוע ושקרי.
 ולפיכך זהותי כיהודי תהיה שונה לאחר המסע שלי העולמי,
 לא סגי בהלכה ובקיום מצוה אלא גם בספיגה נאותה
 של ערכי תרבות וכלכלה, אמונות ומדע,
 כל שנחקר ונחשף בעושר העולמי, המחשבתי והיצירתי,
 בשילוב מסכת מסורת המתחדשת כצו הכרחי,
 לחבר לכלל היחודי את הזיקה המתמידה לפרטי, ליחיד,
 ומהעומק היקומי, ומהמרחב הארצי, לדלות את כל החיוני,
 לדלות מה? את המיצוי האישי, התרומה הציבורית, השירות החברתי...
 וכך חזרתי לא אל הגיטו, לא אל חדר אמי הורתי,
 לא אל בית המדרש הפרושי המנותק מהכרת השפע הסביבתי,
 הרוחני, התרבותי, האידיאולוגי, היצירתי, האמוני, התלתי,
 וכל מאווי לצקת לתוכי, לבני, לנכדי ולניני, ולכל שמסביבי,
 את טעם החיים, את השיקוי הבלעדי ליתרוני כאדם וכיהודי,
 ליצור את אוירת הקיום הפיסי-בטחוני ורוחני-מוסרי-תרבותי
 כמקשה של זהבי היהודי הצרוף בתרבות כלל-עולמי...

3/29 אָנִי הַיִּשְׂרָאֵלִי הַמְּשֻׁקֵּף עַל בְּאֵרֵי, ה/42
 הַבְּאֵר שְׂרוּיֵתִי מִמְּנָה בְּצַעֲרוֹתִי,
 גָּחוּן לְדָלוֹת מִן הַצּוֹנְנִים
 לְהַחִיּוֹת אֶת שִׁבְרֵי נַפְשִׁי,
 וּמָה נִדְהַמְתִּי בְּהַשְׁתַּקְפוֹת דְּמוּתֵי –
 "הַזֹּאת נַעֲמִי"? אֵיכָה שׁוֹנְתָה,
 הַתְּעוֹתָה, הַתְּכַעְרָה אֶסְפֹּק לְרִיטִי!
 אֲמַנִּם גַּם אֲז בְּמִלּוֹא פְּרִיחֹתִי
 לֹא הַתְּאַהֲבֵתִי בְּחִין בְּלוֹרִיתִי,
 גַּם אֲז לֹא חִימְדֵתִי אֶת עֲצָמִי
 וְלִכֵּן לֹא נִהַפְכֵתִי לְנִרְקִיס –
 כְּמוֹ רַבִּים מִחֲבֵרֵי –
 שְׂצִימְחוּ כְּנִרְקִיסִים מִסְּבִיבֵי,
 לֹא כָּל שֶׁכֵּן הַיּוֹם, בְּשִׁקְף מְרֵאִי
 לֹא אֵי הַפֶּךָ לְנִרְקִיס,
 כִּי אֵינִי יָכוֹל לְסַבּוֹל אֶת צֶלְמִי,
 כִּי אֵינִי מְסוּגָל לְהַתְּלַהֵב
 מִנְּכוֹת, רוּחִי, מִפְּרָצוּפֵי הַקְּמוּט,
 מִן הַגּוֹף הַלְּאוּמִי הַחֲסוּן
 הַלּוֹקֶה הַיּוֹם כְּמוֹכָה אֶסוּן,
 מָה בִּי הַתְּכַוֵּץ כְּמַבְּשֵׁר הַקֶּץ?
 מָה קָרָה לִישׁוֹתִי הַצִּיּוֹנִית?
 לָמָּה הַתְּגַמְדָּה מֵהוֹתָה הַצְּלוּלָה, הַחִיּוֹנִית?
 הֲמִן הַבְּאֵר הַזֹּאת נִשְׁקָה אֶת הַעֲדָרִים?
 הָאֵם הַמִּים הַשְּׂאוּבִים, הַמְּאַרְרִים,
 לֹא יִכְבוּ אֶת אֵשׁ הָאֲהַבָּה לְחִידוֹשׁ הַנְּעוּרִים?
 הִיוּ יָמִים שְׂאֲצָרְנוּ אֶת נִיצוּצוֹת הַתְּקוּהָ
 מֵאֵשׁ הַתּוֹפֵת שְׂנִכּוּיֵנוּ בְּהַבְּכָל מְדוּרֵי הַחַיִּים,
 אֵיכָה לֹא דָּלְקוּ וְהַתְּלַקְחוּ בְּנוֹ
 לְהֵאִיר אֶת הַדֶּרֶךְ לְתִיקוּן הָעִיווּתִים?
 אֵיכָה נִקְטְמָה שְׁלֵהֲבַת חֲזוֹן גְּאוּלִּים?
 אוּלֵי בְּשׁוּבְנוּ אֶל בְּאֵרוֹת הַמִּים נִדְחָה, נִדְחַק
 עֲמוּק עֲמוּק בְּתַשְׁתִּית הַטֵּיט אֶת מְשַׁקַּע הַדְּוִי
 לָמָּה לֹא נִשׁוּב לְדָלוֹת "לוֹיָהִי" – הַלּוֹאִי!

ה/40 3/30

בְּאִשְׁמוֹרֶת הַבּוֹקֵר נִפְקַחוּ הָעֵינַיִם / וְאֵת יְדֵי הָעֲנוּגָה חֲשִׁיתִי עַל הַכְּתָפַיִם / בְּעֵדְנַת הַלְטָף
הַבְּנִיתִי כִּי בַחֲלוּמֵי צְמַחוּ לִי כְּנִפְיִים /
כִּי נִישְׁאֲתִי עַל כְּפִיִּים / מַעֲלָה מַעֲלָה לְגוֹבְהֵי שָׁמַיִם / טֹס וּמְרַחֵף / עָף וּמַעוֹפֵף / מִבְּעַד לְדוֹק-
כָּחוֹל הָרְקִיעִים / בּוֹקֵעַ שְׁחָקִים / הוֹכֵב עַל עֲרֹבוֹת מְעוֹנִים / עַד שֶׁהִגַּעְתִּי אֶל הַשְּׁעָרִים - שְׁעָרֵי
גַּלְגַּלְתִּי... /
וּבְעֵדְנַת הַלְטָף רוֹגְשִׁים וּמְשִׁיקִים הַכְּנִפְיִים / וּלְפִי בּוֹהֵק הַטוֹהַר שֶׁל
צָבָא מְלֹאכִים צְחוּרִים / אֲנִי מוֹנְחָה לְבִיקוֹר בְּשִׁבְעָה הַיְכָלוֹת הַגֵּן - -
הַיְכָל מַעַל הַיְכָל / קוֹמָה מַעַל קוֹמָה / וְאִין לְכָל אֶחָד שִׁיעוֹר וְקִצְבָה /
בְּהִיכַל הָרֵאשׁוֹן - קֵהַל הַגְּרִים / בֵּינֵיהֶם רַבִּים שְׁלֹמֶדְתִּי עֲלֵיהֶם כְּגֹדוֹלֵי יִשְׂרָאֵל / בְּרֵאשֵׁם יֵשֵׁב דּוֹמְנֵי
אוּנְקֵלוֹס הַגֵּר... /
בְּהִיכַל הַשֵּׁנִי - בְּעֵלֵי יִיסוּרִים / נְפֹשׁוֹת אֲמוּלוֹת, / רְאִיתִי שֵׁם לְמִשַׁל אֶת אִיּוֹב / וְכֵן שָׁאֵר בְּעֵלֵי
נִיסוּיוֹת / בְּמוֹשְׁבֵי הָאֲחֵרוֹנִים זִהִיתִי גַם כְּמָה מִבְּנֵי הַמִּשְׁפָּחוֹת שְׁלֵנוּ / וְהֵם קִדְמוּנִי בְּנַעֲנוּעֵי
רֵאשׁ וְעֵינַיִם קְמוֹת /
בְּהִיכַל הַשְּׁלִישִׁי - הוּא הַיְכָל בְּעֵלֵי הַמַּחְלוֹת / גַּם כָּאֵן מְצֵאתִי בְּכָל מִינֵי מַחְלָקוֹת קְרוּבִים
וּרְחוּקִים / מֵהֶם שְׁנַקְטֹפוּ בְּדַמֵּי יְמִיהֶם וּמֵהֶם שֶׁהֶאָרִיכוּ
בְּסִבְלוֹתֵיהֶם / יְשׁוּבִים מַחֲיִכִים בַּחֲלוּקִים לְבָנִים וְנִהְנִים מְזִיו מְרוּמִים /
בְּהִיכַל הָרְבִיעִי - נוֹרָא הוֹד וְלוֹהֵט בְּאֵשׁ יְקוֹד / כָּאֵן קוֹבְצוּ כָל שְׁמֵסְרוֹ נְפֹשִׁם עַל אֲרָצָם וְאֲמוֹנָתָם
/ כָּאֵן רוֹכְזוּ אֲדִירֵי הַקְּרֵבָה / מְקַדְּשֵׁי הַשֵּׁם / נֹסְפֵי שׂוֹאָה / גִּיבוּרֵי קְרֹבוֹת / חֲלָלֵי מַעֲרָכוֹת /
חֲלָלִים, אֲזָרְחִים, אֲנָשִׁים נָשִׁים וְטָף, זְקֵנִים וְעוֹלָלִים וּבְנֵי טִיפּוּחִים /
בְּהִיכַל הַחֲמִישִׁי - הַגְּבִיהוּנִי כְּנִפִי הַמַּעוֹף לְמַחֲיִצְתָם שֶׁל בְּעֵלֵי תְשׁוּבָה / חֲסִינֵי אֵשׁ אֲמוֹנָה /
שְׁצִדִיקִים גְּמוּרִים לֹא יִשׁוּוּ לְמַעֲמָדָם / זְמִירוֹת וְנִיגוּנִים
לִימוּדִים וְשִׁיעוּרִים מִפִּי גְדוֹלֵי אֲמֶנָה / וּלְרֵאשִׁיָּהֶם מִגְּבָעוֹת, מִצְנָפוֹת, תְּרַבּוּשִׁים, כּוֹמֶתוֹת
וְכַפִּיּוֹת, כִּיפּוֹת וּשְׁטֵרֵי מְלִים, קְסוּדוֹת וְנִקְפְּלוֹת, מְצַחִיּוֹת,
מְטַפְּחוֹת כְּרוּכוֹת, כּוֹבְעֵי גָרֵב וּפֹאוֹת / מִי יִשְׁעַר עוֹצְמַת קֵהַל מִי מְנָה /
וּבְהִיכַל הַשִּׁישִׁי - סִיִּיִּים / אֲנָשִׁי מַעֲשֵׂה הָעוֹשִׂים לְפָנִים מִן הַשׁוּרָה /
גַּם כָּאֵן נַעֲבִיתִי בְּחִיּוֹכֵי בְּרָכָה מְסֻבִּים וְסִבְתוֹת / חוֹתְנִים וְחוֹתְנוֹת
דוֹדִים וְדוֹדוֹת / מְסֻבִּיב לְשׁוֹלְחָנוֹת עֲמוּסִים סְפָרֵי יְרֵאִים וְקוֹפּוֹת צְדָקוֹת /
וְכֵן אֲנִי מִמְרִיא מֵהִיכַל לְהִיכַל / שְׁבָכַל אֶחָד מְצֵאתִי מְכָרִים וְיַדִּידִים, חֲבָרִים לְתַנּוּעָה, לְצָבָא /
לְלִימוּדִים וְלַעֲבוּדָה / לְשִׁירוֹת וְהַדְרָכָה / בְּכָל הַיְכָל מְצֵאתִי חֶלֶק מַעֲצָמִי / אִיזוֹ רְפִלְקֶסְיָה שֶׁל
אִישִׁיּוֹתִי / מִשְׁהוּ מִבְּבוֹאוֹת יִשׁוּתִי וּבְשִׂיא הַתְּפַעְלוּתִי הִגַּעְתִּי לְהִיכַל הַשְּׁבִיעִי -
הַיְכָל הַשְּׁבִיעִי הוּא הַגְּדוֹל וְהַנִּישָׂא שְׁבִהִיכָלוֹת / הוּא הַיְכָל פְּשׁוּטֵי הָעַם /
כָּל שְׁלֹא הַיְכָרָה גְּדוֹלְתָם בְּעוֹלָם הַתְּחַתּוֹן / כָּל שֶׁפָּעְלוּ בְּאֲמַת וּבְתַמִּים /
כָּל שֶׁנַּעֲמָה לִי חֲבָרְתָם / וּבְאֲחַת פִּינוֹתָם כָּבֵר הוֹצֵב הַשְּׁלֵט: יַעֲקֹב וְרַחֵל...

3/31   לא מקובל עלי ב/10
 מי שאיננו מלנכולי,
 מי שאינו מעריץ החשאי,
 מי שאיננו אוהב
 את שירי הדן,
 את העצב בשירי,
 את הרכים-עדינים
 במבחר קטעי,
 את מוסיקת הלואי,
 השניה בדרך כלל
 בסמיפוניות ויצירות
 המלחינים נערצי...

לא מקובל עלי
 השועט בחופזה,
 כמי שאין לו פנאי,
 ומסה בגאות-ודאי :
 "תסמכו עלי" - -
 ולא מקובל עלי
 הטיפוס הפזמונאי,
 החוזר על תקליטו
 עד בלי די,
 והמקצב המורט את עצבי,
 והדיסוננס הפראי
 הפורע את הרמוני,
 ובכלל לא מקובל עלי
 למה שהגענו אחרי
 שמונים שנות חיי - - -
 אז איך אפשר
 שלא להיות מלנכולי?

מָה הָאֱלֹהִים נֹטֵיבָה ? ג/12 3/32

קְבַרְנִיטִי אוֹסְלוֹ הַפְּנֹטוּ אֶת הָעַם
 בְּבִדְיָה כִּי הַשְּׁלוֹם וְהַגְּאוּלָּה
 כָּבֵר מְזוּמָנִים לָנוּ מֵעַבְרָ לְפִינָה.
 וְכֹךְ בְּעֶצֶם אָנוּ הַמְּהוּפְּנֹטִים
 תּוֹפְסִים כָּבֵר אֶת הַמַּחֲסָה
 מֵעַבְרָ לְכָל פִּינָה -
 מִיְדוּי אֲבָנִים וּבְקִבּוּקֵי תַבְעֵרָה,
 מִיְרֵי רוּבִים שְׁנַתְנוּ לָהֶם בְּמַתְנָה...
 הָאֵינְתִּיפְּאָדָה שֶׁל הַפְּלִשְׁתִּינָאִים
 וְהַתְּקוּמָאוֹת שֶׁל הָעֲרָבִים הַיִּשְׂרָאֵלִים
 שֶׁפָּכוּ אִמָּנֶס מִיַּם צוֹנָנִים עַל הַפְּנִים הַמְּהוּפְּנֹטִים
 אֲבָל לֹא כּוֹלֵם הַתְּנַעֲרוּ מִן הַתְּרַדְמָה...
 וּבִינְתָיִים - - לְסַחֲטָנוֹת הָעֲרָבִית הַמְּקוּמִית
 מְצִיעִים שׁוֹחֵד שֶׁל מִלִּיאָרְדִים,
 וְעַם כָּל נְדָנוֹד שֶׁל "הַפּוֹגָה"
 חוֹזְרִים לְסִיסְמָה הָאוֹמְלָלָה
 כִּי יֵק "אוֹסְלוֹ וְקִמְפ־דִּייוֹיֵד
 הֵם קָרַשׁ הַהֲצָלָה, הֵם פְּתָרוֹן אִין בְּרִירָה"...
 בְּלַחֲץ הָאִמְרִיקָאִים, הַסּוֹכְנִים הָאִירוֹפֵּיִים
 וְשֶׁאֵר הַמְּתוֹכִים "הַמְּתוֹנִים",
 דוֹחִים אֶת הַחֻשָׁת הָאִיחוּדִים
 וְעוֹשִׂים אֶת כָּל הַמְּאֻמְצִים
 כְּדֵי לְטַרְפֵּד גִּישׁוּשֵׁי חִירוֹם
 וְלַהֲדִיר אֶת צַעֲדֵי שָׂרוֹן לְסִיכּוֹל הַהֶסְכְּמִים...
 וְהַשְּׂמָאֲלָנִים אֵינָם מְרַפִּים וְנִזְעָקִים לְהַצִּילָם
 כִּי "אִין לָנוּ בְּרִירָה אַחֲרַת מַחוּץ לְוִיתוּרִים"...
 אַרְבַּעַה רָאשֵׁי מְמַשְׁלָה וְכָל הַמְּעַרְכַת הַפּוֹלִיטִית
 הַמִּיטוּ עֲלֵינוּ בְּשִׁבְעַת הַשָּׁנִים הָאֲחֵרוֹנוֹת
 נִזְקֵי אוֹסְלוֹ שֶׁאִין שִׁיעוֹר לְהִיקְפֹּם,
 וְהַנּוֹשָׂאִים בְּאַחֲרֵיּוֹת הֵם כּוֹלֵם!
 הַכְּנֻסָּת, הַדְּמוֹקְרַטִיָּה הַמִּיצוּבִישִׁית,
 הַשְּׂמָאֵל וְהַיְמִין, הַחִילוּנִים וְהַדְּתִיִּים,
 מְפָקְדִים וְחִיָּלִים וְכָל נוֹשָׂאֵי הַכְּלִים...
 הַיּוֹם, כְּשֶׁהַחֲלוֹם הַתְּנַפֵּץ - - -
 הַשְּׂאֵלָה חוֹזֶרֶת: "מָה הָאֱלֹהִים נֹטֵיבָה?"
 מָה נֹאמֵר וּמָה נְשִׁיבָה?

לא פעם אני שואל את עצמי:
האם אינני בחבורת השוטים
השטים בספינת-שיט-קיצ',
שיכורי הנאה ותענוגה,
שאינם חשים בכל הקרחונים
המאיימים לנפץ אותה לרסיסים?

האם אינני שומע, כמו כל האחרים,
את המית המשבירים,
את זינוקי הנחשולים
את געש הגושים הנפילים
המאיימים לטבע את ספינתנו,
ספינת הניצולים, הפליטים
של היסטוריה ארוכת שנים?

האינני רואה, כמו כל האחרים,
את מצור האיתנים הסובבים,
המקיפים, החוסמים נתיבים
של פריצה והצלה?

האינני רואה, כמו כל האחרים,
כי שטה ספינתי ללא רב חובלים,
ללא קברניטים ומלחים פכחים,
ללא בקיאים במפות נתיבים,
וללא עוגנים וסירות מצילים - -
תקועה בטלטלת ימים טרופים?

בבית-הכנסת הוא מפגין את נוכחותו
 בצריחות "אמן" ו"יהא שמייה רבה".
 פסוקי תפילה הוא משמיע
 בקולי קולות, ולרוב בנגינות מזויפות.
 בש"ץ הוא מתחרה בהקדמת סיומות
 הקטעים ופורע ריפוזם, פונתם,
 של שאר המתפללים,
 ובקד הוא מאלצם
 לפסוח על רבות מן המלים,
 למהר בחטף ולהסתפק בדילוגים...

אם מקפחים אותו בעליות לתורה,
 הוא שופך קיתונות חרפות ותועומות
 על ראשם של הגבאים ואינו חוסך עלבונות
 ותלונות גם מן המרא דאתרא.
 בכיחו וניעו, בלבשו וריחו, הוא מדיר
 הנאת קדושה ותפילה ראויה.
 בסובבו במעבדים שבין הספסלים
 כנפי טליתו מתנונפים על פני היושבים,
 ויש שזוכים גם לנתזי רוק
 או לסילונים דקים הבוקעים
 מפסוקים ומלים ברוכי אותיות ז ש ר י...
 וצימודי שפתיים ושיניים...

ליד שולחן הקידוש בש"ק הוא משתרע
 גם על שמאלו וימינו וכובש לעצמו
 מגשי עוגות, צלחיות מלפפונים המלויים
 פרוסות קוגל וסוליות משמניו,
 מגיח לקרבו בין הלעיסות מן הארק,
 ותובע מהמגישים עוד יין ומשקה קל...
 לדבר תורה הוא איננו מקשיב אלא ממשיך
 לנגוס מן המיטב תוך גניחות הנאה ושיהוק.
 הרב מדבר על כבוד האדם, על צלם אלוהים,
 על ענוה ועל הנעלבים ואינם עולבים...

ואני הסמוך לו, שבגדי כבר ספגו משפך יינו,
 ופליטת פיו ומזונו יושב ותוהה –
 איך ניתן לקיים "ואהבת לרעך כמוך"?
 האם חלה מצות גמילות חסדים
 על כל היהודים –
 גם על החורגים מפל הקללים?
 המן הראוי להיות רק מן הנעלבים
 הנמנעים מלהעיר, מלישר את ההדורים?
 למה מטיפים להיות רק מבליגים?

3/35 14/ג "ש ל ו ס",
 והוא משתלם לנו תמול והיום
 בתשלומי כפל על אכזב-חלום
 לנוח על משכבנו בשלום,
 אך בעצם לא ברוגע-שלום
 אלא בזעק גופות חרוכים,
 בשתת דם של איברים מרוסקים,
 בעינויי ברבריוזם וונדליוזם
 של חרב אש"ף חמס-איסלאם...
 פתאים היינו ועודנו מאמינים
 כי יתכן שלום עם חית-אדם,
 עם מצויבי קלדים מידים ומבעירים
 בראשי פורעים, בחזיתות המסתערים,
 עם מאלפי תינוקות לשותות דם יהודים - -
 שוטים היינו ועודנו להילכד
 בקסמי הבטחות של שיכורים
 לשקרי-שלום בין העמים השכנים...
 הם חוטפים, הם מתאבדים ופוגעים,
 הם מתעתעים בעולם בכזבים,
 הם לוחטים בקנאותם
 לשלח אותנו לעזאזל
 להשקותנו מים מלוחים
 לפני שאנו מושלכים
 מהארץ המובטחת לישמעאל

 ראשנו כבר מסוחרר מקלישאות
 השלום הנבובות
 ועתה כורתים גם את נתחי לבנו
 בליטראות דמנו עד פלות...

אני האדם עצ השדה, 108/ו 3/36

אני הדשא

ואני הברוש המתנשא,

אני לא לבד

ואני לא אחד,

לפעמים אני כזה

ולפעמים אני כזה,

פעם עושה פרי לתפארת

ופעם עצ סרק לנסורת,

פעם ורד מדיף ריח ניחוח

ופעם קוצ ודרדר וחוח,

רד, ועדין וירוק ומרשרש ברוח

או אדום ולוהט ונושר באפס כוח,

כל שבשדה הוא בתוך תוכי,

חי,רוחש, מזמזם ותוסס

שח ומתכופף, סוכך ומצל,

וימי העץ הם ימי,

וכל גידול וניבול

מסמל גם את פעמי,

כי אינני זן בודד במועדי,

אלא נטע שופע ומשפיע

על כל שמסביבי,

קולט תנובת שדי,

וצובע אותו בחין גוני,

אני הוא השדה

והשדה הוא אני

שורשי,דשאי, עלותי,

חורשי, עבותי,ואני, הפרטי,

משגשג ונשדף במרחב הציבורי,

כי הפול הפול צבור גם בי...

על הצבועים ג/16 3/37

היזקרו מן הצבועים הללו המתכנסים תחת דגל הדמוקרטיה ושיוון זכויות כל האזרחים / היזקרו מן הצבועים הללו התולים את דגלי השיוון מעל מרפסות בתיהם הגזולים מערבים שנסו או הונסו במלחמות ישראל / היזקרו מן הצבועים הללו ובראשם שופטים עליונים / מלומדים אקדמאים / פיטנים ויפי-נפש כתבים ושדרנים / או סתם מנהיגים, עסקנים וחברי קיבוצים / החוצבים נאומים מעל כל בימת עוֹשֶׁק של אדמות ונכסים / ובחמלת צדיקי צדק ומשפט של "גדעונים" ו"לויים" הם כותבים את מאמריהם בדמעה על העשוקים / וכל אותם חרזנים סופרי זועות ונביאי חורבות / משתפכים במרי שיחם / על גורלם של פליטים אומללים / והם הראשונים לרשת את אדמתם ורכושם / והם לא האחרונים לדחות ערבים, עולים, עובדים זרים בבית המשותף של דירתם / כי הצבועים, חסידי הצדק ולוחמי המלים הללו כואבים לא רק את כָּאב "הכבושים" / "פליטי חרב היודונאצים" / אלא גם את סבל המיעוטים במדינה / ערבים, בדוים, דרוזים, צ'רקסים / המקופחים לטעמם עשרות שנים משיוון מעמד / מתנאי מגורים / מחלוקת אדמות / מתקצובי מים / ממתקני ביוב / משיבוץ במערכות תפקוד ושירות / והצבועים הללו גרים בשכנות לאותם מקופחים / והרי דוגמה אחת מני אלף לקמטי הצביעות בארשת הפנים / על שטח של 3000 דונם יושבות 500 נפשות בקיבוץ... / ולידו 150000 נפשות של בני עירה ששטחה 300 דונם / הללו מקבלים מכסות מים פולות עשרות מונים מן הכפריים / אלו ואלו משלמים מיסים וארנוניות / אך אלו נדחים מענפי כלכלה / מעמדות בכירות במשרדי הממשלה / זרמי שופכין מפכים בכפרם בגלוי / ואלו מרבצים בשפעי מים את מדשאות גינותיהם / אלו זוכים למיטב הטיפולים / למרפאות חדשות / לאמצעי עזר בחינוך ולמורים משופחים / והללו - - -

ולכן כשאני שומע וקורא את הצבועים מכים על חטא / אכן אשמנו / גזלנו / כבשנו קיפחנו כל השנים את השכנים / ידידינו בנפש האזרחים" / והם חוזרים ומבטיחים לתקן את כל העיוותים / אני יודע כי הם ימשיכו להיות נאה דורשים ולא מקימים... / כי ה"דמוקרטים" הללו מגלמים את הצביעות / בדורשם שיוון שלא היה ולא יכול להיות / ואפילו ירחצו בניקיון פניהם שופטים ומנהיגים / ויודשו לפחות את השיוון כלפי החוק / כי דין אחד לגר ולאזרח / לרוב ולמיעוט / הרי למעשה תמיד יוקדם האביון מקרב אחיד / תמיד יועדף הנזקק מבני משפחתך ועירך / תמיד תאיר פנים ליהודי בן בריתך / היזקרו אפוא מן הצבועים הללו / המכנים עדיפות זו בשם "גזענות" / צאו ובדקו ותמצאו כי לרוב כל אותם דורשים נלהבים לשינויי חוקה / לתיקון נזקי השיוון במדינה / הלוא הם מקדימים לשאת פנים לעמיתים / הם הראשונים לשיפור רווחתם / לביצור מעמדם / להיטיב לבני משפחתם-מפלגתם-חסותם / והם האחרונים לותר על חזקתם / לחלק את אדמתם / להזרים את מכסות מימם / למכתתים רגליהם לדלות מים מבארותם / בשם הדמוקרטיה הם הדוחקים בכירים שהתמנו ע"י ריביהם / הם המונעים מבני פלוגתא הופעות במשדרים / התבטאויות בעיתונים / פרסומים שאינם מקובלים על עורכים / ובשם השיונות הם שובים את דלי האמצעים / והצבועים-הדמוקרטים ניכרים גם בנחסם אל אחיהם / חרדים / ספרדים / עולים חדשים / רוסיים ואתיופים שכוני פרוורים / מוצפי בתים ב"התקוה", ב"ארגזים" / עניי עירות ספר / מובטלים / מתנחלי קרונים / ושאר מוכי שרב וקור / פגועי טבע וביטחון / כלום הללו מקופחים פחות מבני מיעוטים? / כלום הללו אינם ראויים לקינות לוחמי הצדק והשיוון בחיינו החברתיים?

היזקרו מפני הצבועים / שעליהם כבר אמרו חכמים / כי כל המרחם על אכזרים / סופו להתאכזר על הזקוקים לרחמים

על מה אני גאה? 3/38

- על שאיני "נבחר ציבור" המשועבד לתביעותיהם של "בני חסות", ונאלץ בשל כך להקדיש יומי ולילי לטלפונים, פקסים, פגישות, ראיונות, נסיעות, ביקורים ונשיאת נאומים, כשֶׁרַת קהילתי הפוגע חמורות בכליִּיתִי.
- על שאיני נכנע לתשדורות פרסומת בערוצי הטלוויזיה ומיד להופעתן הריני עובר לתחנה אחרת ונודר שלא לקנות את המוצרים המומלצים.
- על שאני מתעב קטעי זוהמה, פורנו במסווה של "תרבות" או "עיצוב אמנותי", כגון "החמישייה", או "יצירות מופת" מקוריות השטופות בחיקויים נואלים של אשפת התרבות המערבית.
- על סלידתי מהיחלצותם של בן-עמי וביילין להחליק ולשפר כל פליטת פה מבישה או הצהרה מביכה שנכשל בה ברק בחיפזון מתעתע וחסר אחריות.
- על שאיני נגרר לשתף פעולה עם אנשים קטנוניים, המדקדקים בקוצו של יו"ד, ומתחזים לנאמני החוק ו"הסדר הציבורי התקין" כשזה נוגע לעניני ועד בית או לאירועים כלליים במדינה, אבל באורח חייהם הם לוטשי עין קודם כול לטובתם והנאתם ושכרם.
- על שאיני חורג בהוצאות כלכלתי מעבר להכנסתי, בודק מאזני חובה וזכות ונמנע מלהיכנס לחובות והתחייבויות שמעבר ליכולתי.
- על שאיני מפזר את ממוני על דירת פאר, רהיטי יוקרה, חגיגות משפחתיות, אולמות ותזמורות והזמנות לקהל עם ועדה.
- על שאני נזהר מפרסומת עצמית, מהיחשפות לטובת אינטרסים משפחתיים ואישיים, ומצניע לכת ככל האפשר בדרכי החיים.
- על שאני מסוגל לתרום לניהול בית-הכנסת, מחצבת אבי ודודי וחותני, ולהמשיך קיומו של אתר היסטורי הקיים למעלה ממאה ושלושים שנה.
- על אשה שאין כמותה ועל בנים וצאצאים נפלאים שהם טעם החיים.
- על שאיני כופה על זולתי אמונה, דרך חיים ומצוות
- על שאני מתמיד לרשום מדי יום ביומו, קטעי יומן, שורות ורשימות
- על עיון בכל יום שעה קלה במקורות – בפרשת השבוע, במשניות, בדף היומי ובפרקי הגות של מחשבת ישראל
- על שאני מכבד את הבריות בברכות מעוטרות, במליצות לכבוד ימי הולדת,

נישואין ובריתות, באירועי משפחה ושמחה ולהבדיל - בתנחומי אבלות

- על הקלטות בקרוב לאלף קלטות של מוסיקה קלאסית
- על עזרה בלימודים לנכדים, על עזרה לשכנים ולפונים בהסבר טקסטים, העתקות, הדפסות ושכפולים.
- על שאיני נגרר לוויכוחים פוליטיים או בנושאי חברה ומוסר עם בני שיח שתלטנים שאינם מסוגלים לדיאלוג תרבותי.
- על שאני מכיר אלפי בני אדם – בני משפחה, חברים ללימודים, חיילים לשירות, שכנים ומתפללים, פועלים ובעלי עסקים, מורים ורבנים – שבשנות חיי הכרתי את מידותיהם וכישוריהם, וידעתי להעריך את אישיותם ולהכיר במעלתם עלי בגישתם ויחסם, נועם שיחם ואורחם, ודגם התנהגותם שימש אותי לשפר את דרך חיי.
- על שהשתדלתי לספוג ביקורת ולא להתנצח על יתרון עמדתי ועקשות כבודי.
- על שאיני נתפס לדברים בטלים בשלהי ימי ומתרחק ממושב לצים, מקריאת עיתונים וצפייה בכל אותם דברים מייגעים
- על התנדבותי לפעילות והדרכה בתנועת נוער, על שירות חלוצי בקיבוצים ויישובים, על שירות ב "הגנה", בשירות צבאי בצבא הבריטי ובבריגדה היהודית במלחמת העולם השנייה, על שירותי בצה"ל, במילואים ובהג"א עד שחרורי בגיל 55. על עבודתי בשדה ההוראה והחינוך, ב"תחכמוני" ובמשרד החינוך – בתוכניות לימודים, באנציקלופדיה החינוכית, בהכשרת מורים, כמפקח ועורך פרסומים ותרומתי הצנועה בפעילות קהילתית.
- על שאין לי מכונית פרטית, שהיתה גוזלת את זמני לטיפול בה, ומטרידה את שלוותי מחשש גניבה, ומורטת את עצבי למציאת חניה, ומרוקנת את כספי למסים ותחזוקה.
- על שאין לי עוזרת, שהיתה מקפחת את פעילותי שלי, מקלקלת רכוש, מזיקה לנכסים, מחייבת הוצאות ביטוח ואוכל והוצאות ומתנות לחגים, ומחייבת השגחה, ותרעומת על ביצועים לקויים.
- אני גאה על שאיני אדיש, ואיני מסוגל להיות אדיש, למתרחש סביבי. וסביבי –
משמע בביתי, בין שכני, בבית המשותף לי ולדיירים אחרים, לנעשה בקרב משפחתי, ברחובי, בעירי, בארצי ומדינתי, באזור כולו ובעולם כולו, כי כל שקורה בכל מקום בעולם הוא מענייני, מדריך את מנוחתי, ומעורר אותי לעשות משהו שביכולתי. וגם אם איני עושה משהו למעשה הריני כל כולי רגיש, חווה, מזדהה, מתבטא, טוען ומתווכח עם עצמי, כי האמפתי שבי הוא דגלי האנושי.
- ולבסוף – אני גאה על שאינני מתגאה ...

לופת אני את האתרוג המבושם
 אל שלושת המינים האחרים,
 מאגד אותם אל לבי
 בנענועי הלוד ושוב -
 מן הלב אל ארבע רוחות העולם,
 מעלה ומטה, שש פעמים,
 שלושה נענועים לכל צד,
 ובסוף הכול חיי נענועים.

יש אומרים, כי דומה הלולב
 לעמוד השדרה, והיא פידוע
 חיי חוליות מכילה!
 צריך אפוא לזכור כל אדם
 כשהלולב לנגד עיניו
 את חוליותיו המקושרות יחדיו.
 ויתן לבו גם למה שמשגי צידיו -
 הדסים וערבות, שלושה ושניים,
 המשולים לחמשת החושים
 לזרועות ולשוקיים...

מכספס אני ראשו של לולב
 ועליו לרגע מתפרדים,
 דומה עלי שכנגדי הם רוטנים:
 "מה לד, כי ראית להפריד בינינו,
 הרי אחים דבקים אנחנו,
 ומי שיש לו - לב
 לא יצא ידי חובתו
 עד שירכוס את בדיו
 בטבעת החושקת את עליו"...

וכשאני שומע אושת רוגז זו
 על הפילוגים והפירוים
 אני מכוון אל כל מי שיש לו - לב,
 לכל מי שיקר לו הגוף הלאומי -
 הקפידו לבל תפרידו,
 לבל יביאו הפסכוסים לסכסוכים,
 לשבר פילוגים בין אחים,
 זכרו, כי פירות מתוקים
 מתוך אהדת גדלים,
 ולמה נגדל לנו פאן תמרים מרים?

3/41 הרוח אמונה לשוב אל האלוהים אשר נתנה, ה' 89/

אבל לא תמיד היא ממלאה את גזירת בראה-נופחה,
אני פוגש בהן ברוחות, ברוחות המשוטטות עלי אדמות,
ברוחות של קרובים, של חברים, ואפילו של רחוקים,
שמעודי לא הכרתים, והן משוטטות סביבי,
בכל ד' אמות המקיפות אותי, בשבתי או בלקתי,
והרוחות האלה מתמצבות כנגדי, או מתלוות למהלכי,
ועלי להודות, שקמה בהן הרוח, ולא דעכה - להיעלם סתם ככה
למהר למקור מחצבתו, והן נושבות ומרחפות ועדיין פועמת בהן הרוח
שלא לותר על משאו, שיש להן מה לטעון ולפרוק טרם פרידתן...
ואני, שלא הנה לי שיג ושיח עם שדים ורוחות,
ואיני מאמין בסיפורים על רוחות עטופות תכריכים לבנים,
המתגלות להזים ופתאים בין הקברים,
מוכרח להודות, שיש ממש בכמה מן התופעות,
ואני חש בכל מיני שאלות הנזרקות,
אם בכתב משונה, נשמותי, אם בבת קול המשתלחת בי
מארבע פינות עולמי - - -

איך נקטף באיבו תינוק בן יומו, וילד טעון על כתף אמו?
למה נקטעים חיים בפעולות איבה, הסתה והצתה של אורבים ומחבלים?
מדוע נזקקות רוחות הנפגעים מפדורים המנקבים ככברה את הגופים?
כיצד תוקעים פגיונים זה בזה שכנים שרק תמול הסבו לשולחן הדיונים?
עד מתי פחז אדם ירבע בדמו את כבישי העפר ויקדים לשוב אל העפר?
איכה לא ישלט האדם ברוח לדכא כל פרח דם רותח?
והרוחות החרוכות מגופות הנשרפים חגות נעות ואינן מרפות
מן השאלות המביכות, ולעלות למרומים הן מסרבות
עד שתתקבלנה תשובות מספקות...
ואני המרגיש כנתבע להשיב, ואני המוטרד להגיב,
אני נבוך ונכלם, כי אינני מבין -
לא מה שקרה - לא מה שקורה - ולא מה שיקרה -
וכנראה אמשיך לסבול
כאיש הרוח גם בעתיד...

3/42   13/ג   להתנאות במצוות ?

שעה שאמה מתברך בביטחון
ואחיה שומרים עליך בצאתך?

להתנאות במצוות?

שעה שאמה מזמר זמירות
ואחיה מגוננים עליך בצרורות?

להתנאות במצוות?

שעה שאמה מתעטף בברכות
ואחיה דמם נשפך בקרבות?

להתנאות במצוות?

שעה שאמה מפלפל בסברות
ואחיה מובלים לבתי הקברות?

להתנאות במצוות?

שעה שאמה שוחר דרשות
ואחיה תובעים: "עת לעשות"?

להתנאות במצוות?

שעה שאמה פורש ל"אומנותך"
ואחיה הם קורבנות חייך?

להתנאות במצוות?

שעה שאמה שומט צבאך
ואחיה שומטים בגללך תורת כזבך?

